

"SKOCZYBRUZDA"

Biuletyn Informacyjny 3(11) Rok IV
Stowarzyszenie Geodetów Polskich
Zarząd Oddziału w Gdańsku

Maj 1996

WYDANIE SPECJALNE

50-lecie Oddziału Gdańskiego Stowarzyszenia Geodetów Polskich

Siedemdziesięcioleciem
Młoda Gdynia się szczyci
Gdańsk obchodzi Milenium
Rocznica goni rocznicę.

Minęła era wieców
Akademii, pochodów
Teraz jest całkiem inaczej
Zależnie od dochodów.

Bankiet, raut czy benefis
Urządza się jubilatam
Kończy się jednak tak samo
Od niepamiętnych czasów...

Jak uczcić okrągłą rocznicę?
Komu złożyć życzenia?

**W 50-LECIE
NASZEGO STOWARZYSZENIA ?**

Może wyjść na ulicę
Obwieścić transparentem:
"Przeżyliśmy szczęśliwie
Rzeczpospolitej zakręty".

Gdy przyszyły czasy przemian
Dojrzałe Stowarzyszenie
Nie skreśliło wszystkiego
Umiało dorobek docenić.

Nikomu nie przeszkadzało
(Choć może zadziwię wielu)
Że legitymację numer jeden

W SGP miał towarzysz Bierut
Dzisiaj NASZ ODDZIAŁ GDAŃSKI
OBCHODZI URODZINY

50 LAT Mu stuknęło
Toast serdecznie wznosimy.

**NIECH PRZETRZYMA ZŁE CZASY
GDYBY TAKIE NADESZŁY
NIECH SIĘ ROZWIJA DALEJ
STAJE SIĘ LICZNE I PRĘŻNE.**

Szacunek do zawodu
Przechodzi z ojca na syna
Już trzecie pokolenie
Trząść geodezją zaczyna!

Nie wiedzą co to "fajtaki"
Nie pamiętają stolika
Nie znają słowa "kręciołek"
Z obcasem kojarzy się "szpilka".

I dobrze, że tak się dzieje
Niech postęp idzie do przodu
**ŻYCZYMY STOWARZYSZENIU
BY MIAŁO OPARCIE W MŁODYCH !**

By swoje siły i zapał
Kierowali na SGP
Teraz mają życiową szansę,
Kto ją zmarnuje

Kim jest - sam wie.
A starsi całkiem spokojnie
Ustąpią młodym gniewnym
Śmiejąc się cicho pod wąsem
I pamiętając o jednym:

Nie przypadek to sprawił
Tylko fantazja ułańska
Że kiedyś butelka do góry dnem
A dziś tylko rurka drenarska....

PROGRAM OBCHODÓW
50 lecia Gdańskiego Oddziału SGP
Otwarte Zebranie Plenarne Zarządu Oddziału SGP
15 maj 1996 r.

- 10.00 - Otwarcie (NOT sala A) - kol. Krzysztof Matysik przewodniczący ZO SGP
 10.10 - Zarys historii 50 lecia Oddziału Gdańskiego SGP - kol. Antoni Nalepa
 10.25 - Wystąpienie Prezesa ZG SGP - wręczenie odznaczeń i nagród zasłużonym członkom SGP
 10.45 - Wystąpienie przedstawiciela Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa
 11.00 - Wystąpienie Wojewody Gdańskiego
 11.15 - Wystąpienie Wojewody Elbląskiego
 11.30 - Wystąpienie Przewodniczącego RW NOT w Gdańsku
 11.40 - Miejsce geodety we wszechświecie - prof. Mirosław Żak
 12.00 - 13.00 - przerwa na kawę
 13.00 - Mapa zasadnicza m. Gdańska w postaci numerycznej - pierwsze wnioski z jej publicznego udostępnienia - dyr. Tadeusz Jankiewicz
 13.15 - Systemy informacji przestrzennej w procesie decyzyjnym - dyr. Andrzej Nowicki
 13.30 - Oprogramowanie „NOBEL” jako pomost w wymianie informacji pomiędzy ODGiK a wykonawcą geodezyjnym - dyr. Florian Romanowski
 14.00 - Nowy sprzęt geodezyjny firmy LEICA - dr inż. Alojzy Dzierżęga
 14.15 - 15.00 - przerwa na kawę
 15.00 - Wystąpienie prof. A. Chrzanowskiego - University of New Brunswick Department of Geodesy and Geometrics Engineering - Kanada
 15.10 - Nowy Państwowy System Współrzędnych Geodezyjnych w Polsce - prof. Włodzimierz Baran
 15.30 - Geodezyjna osnowa odtwarzalna - trwała baza do zakładania i aktualizacji mapy numerycznej - prof. Władysław Dąbrowski
 15.50 - 16.30 - oglądanie wystawy

Od godziny 10.00 do 16.30 w ramach obchodów jubileuszu czynna będzie wystawa osiągnięć geodezji,
 w tym następujące stoiska wystawowe:

<p>APEKS-Gdańsk ArGeo-Gdynia BIMEX-Gorzów Wkp. DIAZ-Gdańsk GEOBIS-Gdańsk GEOMATECH-Warszawa GEOTOM-Sopot (SOKKIA)</p>	<p>GEOZET-Warszawa IMAGIS-Warszawa INTERGRAPH-Warszawa JENOPTIK-Poznań KOMPAS-Gdańsk LEICA A.G. NADIR-Gdańsk OCE-Polska</p>	<p>OPGK-Gdańsk OPeGieKa-Elbląg SOFTLINE-Opole STRATUS-Poznań TPI-Warszawa (TOPCON) WBGiTR-Elbląg WGiGG UW-Gdańsk</p>
--	--	---

Spotkanie koleżeńskie - Leśniczówka Borodziej

16.30 - wyjazd autokarami - plac przed NOT

dojazd indywidualny ulicą Spacerową (Oliwa-Osowa) skręt na 5,3 km do Leśnictwa Gołębiewo

17.00 - Rżnięcie dzika:

- pierwszy kęs - mistrz ceremonii
- drugi kęs - dla najważniejszego gościa
- jak przeżyją reszta dla wszystkich
- dzieli obsługa

Nalewanie piwa:

- pierwszy łyk piwa z pipy - mistrz ceremonii
- drugi łyk piwa z pipy - dla najważniejszego gościa
- pierwsze kufle z nowej beczki nalewa obsługa
- następnie każdy przysssysa się do pipy

Rozpalenie ogniska, pieczenie kiełbasek, muzyka, taniec i śpiewanie piosenek biesiadnych

23.00 - powrót do Gdańska (autokar trasa Oliwa-Wrzeszcz-Hotel Heveliusz)

MONOGRAFIA ODDZIAŁU GDAŃSKIEGO STOWARZYSZENIA GEODETÓW POLSKICH

Równoległe z przygotowaniem do I Zjazdu Związku Mierniczych Rzeczypospolitej Polskiej, prowadzonymi w 1945 roku przez warszawskie środowisko geodezyjne, także w województwach przygotowywano się do tego ważnego wydarzenia oraz do organizacji agend wojewódzkich. Organizowano zebrania, ustalano kierunki działalności, wybierano delegatów na Zjazd. Dużą rolę odegrali geodeci delegowani do pracy w województwach przez Główny Urząd Pomiaru Kraju.

W województwie gdańskim do pracy w Wydziale Pomiarów Urzędu Wojewódzkiego byli delegowani m.in. kol. kol. Józef Lis, Paweł Tolik, Tadeusz Arciszewski, Mieczysław Gałązka, Mieczysław Ryng i Tadeusz Ujazdowski. Wspólnie z innymi kolegami zajęli się oni organizowaniem w Gdańsku Oddziału Wojewódzkiego Związku Mierniczych Rzeczypospolitej Polskiej.

Na początku 1946 roku Oddział ZMRP został zalegalizowany. Na zebraniu członków wybrano władze oddziału i ustalono program działania. W skład zarządu weszli:

- Paweł Kulakowski - przewodniczący
- Mieczysław Gałązka - członek
- Jan Grzybowski - członek
- Jan Kwaśniewski - członek
- Mieczysław Ryng - członek

Do komisji rewizyjnej zostali wybrani: kol. kol. Józef Lis, Jan Sokółowski, Ludwik Zajdel.

Do sądu koleżeńckiego zostali wybrani: kol. kol. Paweł Tolik, Janusz Studziński, Zygmunt Sokółowski, Juliusz Góralski i J. Głomiński.

Działalność oddziału pierwszych powojennych lat wynikała z trudnej sytuacji społeczno-gospodarczej regionu, spowodowanej spustoszeniami wojennymi oraz zaistniałymi zmianami społeczno - politycznymi. Poczynania oddziału opierały się na wytycznych pierwszego i kolejnych Zjazdów Delegatów Związku. Do najistotniejszych problemów należało w tym czasie: sprawne przeprowadzenie reformy rolnej oraz przygotowanie odpowiedniej dokumentacji geodezyjnej, zabezpieczenie ocalałych po wojnie zbiorów mapowych, które po odpowiednim przystosowaniu miały spełniać ważną rolę w odbudowie gospodarki, szkolenie kadr dla geodezji niezbędnych dla realizacji prac geodezyjnych wiążących się z przebudową ustroju rolnego i innymi przedsięwzięciami, integracja społeczna kadry geodezyjnej zatrudnionej w różnych jednostkach gospodarczych województwa oraz organizowanie pracy w nielicznych wówczas kolach zakładowych.

We wrześniu 1948 roku Zarząd Główny podjął decyzję przystąpienia ZMRP do Naczelnej Organizacji Technicznej. Dezyzję tę zaaprobował IV Zjazd Delegatów w 1949 roku. Pod wpływem prac koordynacyjnych oddziału gdańskiego NOT nastąpiło dalsze ożywienie działalności oddziału ZMRP w Gdańsku.

Ważnym czynnikiem mobilizującym geodetów do wstępowania w szeregi stowarzyszenia było utworzenie Funduszu Pośmiertnego

przemianowanego później na Fundusz Pomocy Koleżeńckiej.

W 1949 roku w oddziale gdańskim ZMRP została powołana Komisja Pomocy Koleżeńckiej. Na przewodniczącego tej komisji wybrano kol. Ksawerego Głomskiego, który tę funkcję pełnił do 1972 r.

Przedmiotem działalności FPK było początkowo udzielanie zapomóg pośmiertnych rodzinie zmarłego, a od 1959 roku również wypłacanie zapomóg kolegom, którzy znaleźli się w ciężkich warunkach z powodu długotrwałej choroby, wypadków losowych i innych szczególnych okoliczności. Idea, której wartości należałoby przywrócić. Dominującą rolę w działalności FPK od początku jej istnienia odgrywali koledzy starsi wiekiem. Oni wchodziłi w skład zarządu komisji, prowadzili nabór członków, delegowali swoich przedstawicieli do Rady Seniorów działającej

w strukturze organizacyjnej NOT. Z biegiem czasu w Oddziale SGP utworzone zostało Koło Seniorów Geodetów. W jego skład weszli najaktywniejsi działacze FPK, którym z racji wieku przysługiwało miano seniorów. W 1953 roku VII Zjazd Delegatów dokonał zmiany nazwy związku na Stowarzyszenie Geodetów Polskich. W latach 1945-1957 dzięki aktywnej postawie działaczy oddziału nastąpiło zespolenie społeczne środowiska geodetów na Wybrzeżu. W roku 1957 oddział skupiał 213 członków, obejmując około 80% ogółu geodetów zatrudnionych w województwie. W tym okresie oddział podejmował się organizacji wielu imprez o zasięgu krajowym, m.in. zorganizował III Zjazd Delegatów ZMRP, który odbył się w salach Grand Hotelu w Sopocie w dniach 6-8 marca 1948 roku.

Dla realizacji zadań Zarządu oddziału SGP powoływane były komisje o wyprofilowanym działaniu, których liczba ulegała zmianom w różnych kadencjach. Do komisji stałych o największych tradycjach i znaczeniu należały:

- Komisja Szkoleniowo-Odczytowa
- Komisja Techniki
- Komisja Pomocy Koleżeńckiej
- Komisja Zobowiązań i Czynów Społecznych

W latach 1958-1968 zaszły pewne zmiany w charakterze pracy Oddziału. Zagadnienia związane z zespoleniem środowiska i jego organizacją ustąpiły miejsca problemom postępu technicznego, szkolenia i doskonalenia kadr oraz działalności popularyzatorskiej. Znaczący zakres prac został przesunięty na koła zakładowe. Tam organizowano kursy oraz szkolenia z zakresu nowych metod i technik pomiarowych, obliczeniowych, a także odczyty, wystawy i pokazy.

Zarząd Oddziału spełniał w tym czasie rolę inspiratora i koordynatora działalności kół. Prowadzone kursy i szkolenia poświęcone były problematyce :

- zastosowania fotogrametrii w opracowaniu map wielkoskalowych
- stosowania nowych metod rachunku geodezyjnego
- podstawowych i szczegółowych osnów geodezyjnych
- obsługi i eksploatacji nowych instrumentów geodezyjnych
- stosowania nowych metod opracowania i reprodukcji map z wykorzystaniem tworzyw sztucznych itp.

Kursy i szkolenia uzupełniane były pokazami obsługi i eksploatacji sprzętu.

Z tego okresu brak jest kompletnych danych, ale o rozmiarach prac mogą świadczyć wyniki roku 1961, w którym zorganizowano:

- 9 kursów o łącznym wymiarze 288 godzin dla 313 słuchaczy
- 13 odczytów dla 450 słuchaczy
- 30 spotkań połączonych z dyskusjami na temat instrukcji technicznych, przepisów prawnych w geodezji.
- kilka wystaw mających formę przeglądów sprzętu geodezyjnego

Na specjalną uwagę zasługuje wystawa postępu technicznego i osiągnięć w geodezji, która została zorganizowana w dniach 15-21 marca 1964 roku, z okazji Walnego Zebrania Członków Oddziału SGP w salach strzelnicy Św. Jerzego i Złotej Bramy w Gdańsku. Był to wspaniały przegląd dorobku poszczególnych służb geodezyjnych Wybrzeża. Ekspozycje obejmowały sprzęt geodezyjny od łańcucha mierniczego i astrolabii aż po najnowszy w tym czasie: dalmierze, tachymetry, teodolity i niwelatory, sprzęt produkcyjny jak również materiały geodezyjne, mapy, operaty techniczne. Inicjatorem wystawy był Zarząd Oddziału kierowany wówczas przez kol. Jerzego Stawowskiego, a organizatorem Komisja Techniki i Szkolenia pod przewodnictwem kol. Antoniego Nalepy. Wystawę otwartą w dniu 15 marca 1964 roku przez przewodniczącego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku Piotra Stolarka zwidziło 1500 osób, w tym także młodzież Technikum Geodezyjnego.

Z uwagi na brak wykwalifikowanej kadry i duże zapotrzebowanie na geodetów, Zarząd oddziału i kierownictwo jednostek geodezyjnych czyniły starania o utworzenie na Wybrzeżu szkoły geodezyjnej. W roku 1955 zorganizowano przy Politechnice Gdańskiej dwuletni kurs odpowiednik Pomaturalnego Studium Geodezyjnego. W latach 1955-1958 kurs ten ukończyło 60 słuchaczy, którzy uzyskali tytuły technika geodety. Zaspokoiło to najpilniejsze potrzeby kadrowe. Równocześnie trwały starania o utworzenie w Gdańsku Technikum Geodezyjnego, uwieńczone powodzeniem dopiero w 1962 r. Technikum Geodezyjne otwarte we wrześniu 1962 roku w budynku III Liceum Ogólnokształcącego przy ul. Topolowej w Gdańsku prowadziło swą działalność pod patronatem Zarządu Oddziału SGP, który zabezpieczał kadrę wykładowców, zabiegał o wyposażenie szkoły w odpowiedni sprzęt i materiały. Do klasy I Technikum przyjęto 80 dziewcząt i chłopców. Do roku 1970, w którym szkoła zakończyła swą działalność, jej mury opuściło 162 absolwentów z tytułem technika geodety. Zasilili oni w poważnym stopniu kadry jednostek geodezyjnych Wybrzeża. Większość z nich jest dziś dobrymi fachowcami, posiadającymi już duże doświadczenie zawodowe. Duże zasługi przy organizacji Technikum oraz współpracy ze szkołą i nauczaniu młodzieży położył kol. Jan Żolbiński, działający z upoważnienia Zarządu Oddziału, ale także i z wielkiego zamiłowania do pracy z młodzieżą.

Po likwidacji Technikum Geodezyjnego w 1970 roku już po dwóch latach dał się odczuć brak napływu nowej kadry geodezyjnej.

Podjęte starania w tej kwestii przyniosły pozytywne rezultaty. Od 1 września 1973 roku uruchomiony został kierunek geodezyjny w Państwowych Szkołach Budownictwa w Gdańsku. Najpierw uruchomiono pomaturalne studium zawodowe geodezji, działające w latach 1973-1989, a od roku 1989 jest prowadzony nabór do 5-letniego technikum geodezyjnego. Duże zasługi w uruchomieniu kierunku geodezyjnego w P.S.B. ponieśli koledzy: Zenon Banczer, Jerzy Przybylski, Jerzy Maciejczyk i Jan Żolbiński. Wykładowcami przedmiotów zawodowych na kierunku geodezyjnym byli koledzy: Jan Żolbiński, Artur Orzeł, Piotr Góral, Bronisław Sobierajski, Adam Żurowski, Tadeusz Jankiewicz, Bogumił Koczoł, Ryszard Rus, Andrzej Litwin. Aktualnie zajęcia dydaktyczne prowadzi kol.: Antoni Nalepa, Alina Strzałkowska, Jan Gładki, Sylwester Orzechowski, Zbigniew Brodzki, Kazimierz Chudzikiewicz, Stanisław Wardęga, Wiesław Garbusiński. Szkołę średnio opuszcza 20 absolwentów rocznie z tytułami technika geodety.

W roku 1965 oddział poczynił dalsze kroki organizacyjne. Dla pobudzenia inicjatyw w działalności stowarzyszenia w terenie oraz zadośćuczynienia wymogom obowiązującego wówczas zarządzenia nr 56 Prezesa Rady Ministrów w sprawie członkostwa zbiorowego rozpoczęto starania o utworzenie kół zakładowych SGP we wszystkich Powiatowych Biurach Geodezji i Urzędach Rolnych. Kola te zaczęły powstawać od 1 stycznia 1965 roku. Wkrótce we wszystkich powiatach województwa gdańskiego mieliśmy członków zbiorowych SGP. W tym okresie oddział liczył 301 członków (99 inżynierów, 179 techników, 23 praktykantów) zgrupowanych w 23 kółach. Członków zbiorowych było 18. Poza pracami statutowymi oddział podejmował również prace społeczne przy opracowywaniu dokumentacji geodezyjnej potrzebnej przy budowie szkół tysiąclecia hal sportowych, szpitali, pomników. W latach 1958-1966 członkowie SGP wykonali nieodpłatnie dokumentację dla kilkudziesięciu obiektów.

Tylko w latach 1958-1963 wykonana została dokumentacja geodezyjna dla 30 obiektów o łącznej wartości 196 tysięcy złotych.

Także w następnych latach 1966-1972 wykonywane były czyny społeczne, których wartość wynosiła: 1966 r - 149708 zł, 1967 r - 264208 zł, 1968 r - 858395 zł, 1969 r - 500000 zł, 1970 - 1972 r - 720000 zł. W latach 1966-1968 organizowano „Tygodnie Klubowe SGP” w siedzibie NOT przy Wałach Jagiellońskich 36 w Gdańsku. Wystawy, odczyty, prelekcje i pokazy dotyczyły popularyzacji no-

wości technicznych w geodezji i kartografii. W pierwszym kwartale 1966 r. oddział przygotował wystawę sprzętu geodezyjnego węgierskiej firmy MOM. Na wystawie prezentowano najnowsze osiągnięcia w zakresie konstrukcji i produkcji teodolitów, niwelatorów samopoziomujących, tachimetrów i giroteodolitów. Wystawę zwiedziło przeszło 200 osób.

W grudniu 1968 roku Zarząd Oddziału zorganizował kursokonferencję na temat wynalazczości pracowniczey z udziałem przedstawicieli zainteresowanych jednostek służby geodezyjnej. Było to przedsięwzięcie wychodzące naprzeciw potrzebom jednostek wykonawstwa geodezyjnego i kół zakładowych SGP w zakresie przygotowania pracowników do pracy w zakładowych komisjach wynalazczości pracowniczey. Udział w kursokonferencji wzięło 16 osób.

W koncentracji prac na problemach organizacyjnych i szkoleniowych oraz konsolidacji środowiska geodezyjnego dobiegały końca lata 60-te. Oddział wykształcił w tym czasie kierunki i formy działania, zdobył sobie autorytet w środowisku geodezyjnym Wybrzeża, zyskał uznanie centralnych władz Stowarzyszenia. Jakby ostatnim akordem tej dekady lat dla oddziału było powierzenie mu przez Zarząd Główny zorganizowania XXIII Zjazdu Delegatów SGP. Pracami organizacyjnymi związanymi z przygotowaniem warunków obrad, zakwaterowaniem delegatów i gości oraz oprawą zjazdu zajął się komitet organizacyjny pod przewodnictwem kol. Antoniego Nalepy. Zjazd odbył się w dniach 3-4 kwietnia 1970 roku w niespotykanej nigdy dotąd ani potem scenerii. Odbył się na transatlantyku „BATORY” zacumowanym przy nabrzeżu przy Skwerze Kościuszki w Gdyni. Tam też zostali zakwaterowani na okres zjazdu delegaci i większość gości. Z oczywistych względów był to zjazd atrakcyjny i stąd nadszpodziewanie duża liczba uczestników, ponad 230 osób. Chociaż statek nie wychodził w morze, to atmosfera na przebywania przez kilka dni na tej I klasy jednostce pływającej była nieprzeciętna. Obsługa „pasażerów” także od strony kuchni była wspaniała, można było się o tym przekonać podczas całonocnego spotkania towarzyskiego. Uczestnicy zjazdu na „BATORYM” mogli ponadto zobaczyć bogatą wystawę sprzętu i materiałów geodezyjnych zorganizowaną przez komitet organizacyjny. Chociaż zjazd w treści merytorycznej niczym szczególnym się nie wyróżnił, to przez dostarczenie niezapomnianych wrażeń przywoływany był potem przez wiele lat.

Po roku 1970 roku nasiliły się w Stowarzyszeniu działania nad organizacją służby geodezyjnej. Organizację wynikającą z dekretu z 1956 roku o państwowej służbie geodezyjnej i kartograficznej uznawano za przestarzałą, nie nadążającą za zachodzącymi zmianami społeczno-gospodarczymi. Rozległe dziedziny zastosowania geodezji w różnych gałęziach gospodarki, jej rozproszenie w zbyt wielu jednostkach terytorialnych, brak jednolitej administracji geodezyjnej, wreszcie potrzeba oddzielenia administracji geodezyjnej od wykonawstwa nurtowały środowiska geodetów. W konsekwencji wpłynęło to na podjęcie przez SGP intensywnych prac nad tymi zagadnieniami. Powstawały w tym czasie różnorodne koncepcje odnośnie roli geodezji i jej organizacji na szczeblu centralnym i wojewódzkim. Nie brakowało antagonizmów między służbami geodezyjnymi zwłaszcza najliczniejszymi służbami resortowymi. Dyskusje na forum SGP oraz wnioski na ten temat nie przynosiły oczekiwanych rezultatów. Dopiero rok 1972 przyniósł pewne rostrzygnięcia. Były one konsekwencją reorganizacji na szczeblu ministerstw. Główny Urząd Geodezji i Kartografii pozostający do tej pory w gestii Ministra Spraw Wewnętrznych podporządkowany został Ministrowi Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska. Jemu też zostały przekazane sprawy po zlikwidowanym Ministerstwie Gospodarki Komunalnej, a w konsekwencji podporządkowane mu zostały Przedsiębiorstwa Geodezyjne Gospodarki Komunalnej. W wyniku tych zmian na szczeblu centralnym, zachodziły też zmiany na szczeblu wojewódzkim. Ponieważ Okręgowe Przedsiębiorstwa Miernicze i Wojewódzkie Przedsiębiorstwa Geodezyjne Gospodarki Komu-

nalnej znalazły się w jednym resorcie, zapadła decyzja o ich połączeniu. Na mocy zarządzenia nr 76 z grudnia 1973 roku z dniem 1 stycznia 1974 roku przedsiębiorstwa te zostały połączone w Okręgowe Przedsiębiorstwo Geodezyjno-Kartograficzne w Gdańsku, a Miejskie Pracownie Geodezyjne w miastach wydzielonych w Gdańsku, Gdyni, Sopocie, Elblągu i Tczewie weszły w jego skład i działają jako Pracownie Terenowe OPGK w Gdańsku. Powyższe zmiany spowodowały konieczność reorganizacji kół zakładowych. W miejsce dotychczasowych kół zakładowych w OPM, WPGGK oraz w MPC w Gdańsku Gdyni, Sopocie, Elblągu i Tczewie utworzono jedno duże koło SGP w Okręgowym Przedsiębiorstwie Geodezyjno-Kartograficznym. Zmiany w organizacji ogniw terenowych SGP nie wyhamowały działalności stowarzyszenia. Zarząd Oddziału dokładał wszelkich starań w kierunku pobudzania aktywności kół zakładowych w pracy stowarzyszeniowej. Prowadzona działalność miała różne formy. Organizowano szkolenia techniczne, odczyty, konkursy fotograficzne i bridżowe jak również działalność rekreacyjną. Od 1971 roku koła zakładowe współdziałające z Zarządzeniem Oddziału organizują corocznie Złoty Geodetów Rolnictwa (szczegółowy poniżej). Z innych imprez o charakterze rekreacyjnym na uwagę zasługują wycieczki turystyczne statkiem „Mazowsze”. Pierwsza do Talina i Leningradu dla 12 osób odbyła się we wrześniu 1971 r, druga do Rostocku w maju 1975 r dla 46 osób, a trzecia ponownie do Talina i Leningradu w czerwcu 1976 r dla 110 osób, tym razem również dla kolegów z oddziałów SGP z Bydgoszczy, Krakowa i Warszawy.

Uwzględniając specyfikę oddziału działającego w regionie nadmorskim Zarząd Oddziału w dniu 5 maja 1972r powołał Oddziałową Komisję Morską. W jej skład weszli: kol. Henryk Boniecki, Ryszard Cieślukowski, Grzegorz Cuca, Zenon Kalista, Włodzimierz Koczan, Henryk Lenartowicz, Marian Piotrowski i Marian Rabięga. Równocześnie Zarząd Oddziału wystąpił z wnioskiem do Zarządu Głównego o powołanie przy ZG SGP Głównej Komisji Morskiej, która zajęłaby się problematyką geodezji stosowanej w gospodarce morskiej i hydrografii. Wkrótce Zarząd Główny powołał Główną Komisję Morską przy Zarządzie Głównym SGP z siedzibą w Gdańsku. Przewodnictwo tej komisji powierzono kol. Zbigniewowi Koziarzowi, a w jej skład weszli przedstawiciele wszystkich ośrodków zajmujących się zagadnieniami hydrografii, geodezji morskiej, geodezyjnej obsługi budownictwa morskiego, przemysłu stoczniowego z Gdańska, Szczecina, Koszalina, Świnoujścia, Warszawy i Łodzi. Działała ona w ścisłym powiązaniu z oddziałową Komisją Morską w Gdańsku. Komisja podjęła różnorodne działania w zakresie określonych dla niej kierunków. Zorganizowała szereg różnotematycznych sesji, sympozjów, narad i konferencji. Na szczególną uwagę zasługują 3 cykliczne krajowe konferencje „Geodezja w gospodarce morskiej”, które odbyły się w Gdańsku:

- I- w dniach 14-16 listopada 1975 r z udziałem 150 uczestników w tym także przedstawicieli Bułgarii, NRD i Węgier. Na konferencji zostało wygłoszonych 20 referatów.
- II- w dniach 16-17 września 1979 r z udziałem 100 uczestników Materiały konferencji obejmowały 13 referatów.
- III- w dniach 14-15 października 1988 r z udziałem 75 uczestników Materiały konferencji obejmowały 11 referatów.

Różnorodność tematyki jaka zawarta była w przygotowanych przez wybitnych specjalistów referatach wskazuje na rozległe dziedziny z jakimi wiąże się geodezja morska i szeroki krąg zainteresowania Komisji Morskiej. Od 26 czerwca 1986 r do chwili obecnej przewodniczącym Głównej Komisji Morskiej jest kol. Adam Żurowski.

Wychodząc naprzeciw potrzebom jednostek wykonawstwa w zakresie kartografii i reprodukcji w dniu 2 marca 1973 r. Zarząd zorganizował w Grand Hotelu w Sopocie sympozjum na temat wykorzystania tworzyw sztucznych w geodezji i kartografii, z udziałem szwajcarskich wytwórców folii kreślarskich i reprodukcyjnych oraz sprzętu i materiałów kreślarskich. W sympozjum o charakterze krajowym uczestniczyło ponad 120 osób.

W związku z 500-tną rocznicą urodzin Mikołaja Kopernika w dniu 10 marca 1973 zorganizowana została przez Zarząd Oddziału Wieczornica Kopernikowska w której uczestniczyło 40 osób. Gościem spotkania był dyrektor Planetarium Lotów Kosmicznych w Olsztynie Stanisław Oszczak, który wygłosił prelekcję na temat metod obserwacji sztucznych satelitów Ziemi. Wkrótce potem Zarząd zorganizował wycieczkę naukowo-techniczną szlakiem Mikołaja Kopernika do Fromborka i Olsztyna oraz na pola historycznej bitwy pod Grunwaldem. Projekcja w Planetarium Lotów Kosmicznych w Olsztynie pozostawiła uczestnikom wycieczki niezapomniane wrażenia. W wycieczce udział wzięło 39 osób.

Niewątpliwie największym wydarzeniem 1973 r. było spotkanie przewodniczących i przedstawicieli stowarzyszeń geodezyjnych krajów socjalistycznych. Jego organizacji podjęto się na wniosek Zarządu Głównego SGP. Odbyło się ono w „Złotym Kłosie” w Sopocie w dniach 20-23 września 1973 r. Jako gospodarze spotkania zapewniliśmy godne warunki obrad, zakwaterowania i obsługę. Zadbaliśmy także o atrakcyjny program towarzyszący. Dla naszych gości zorganizowaliśmy wycieczkę po starym mieście w Gdańsku, do muzeum w Malborku oraz oczywiście wycieczkę morską. Uderzeniowym był program zorganizowany przez Komisję Morską i kolegów z koła zakładowego SGP Biura Hydrografii Marynarki Wojennej w Gdyni. Wycieczka w morze okrętem badawczym „Kopernik”, pokaz pracy i obsługi urządzeń pomiarowych i nawigacyjnych, zwiedzanie muzeum obrony Helu, uroczyste podpisanie końcowego porozumienia, spotkanie koleżeńskie w klubie oficerskim Marynarki Wojennej w Gdyni to momenty, które zachwyciły gości.

W roku 1975 dokonane zostały zmiany w podziale administracyjnym kraju. Likwidacji uległy powiaty, dokonano nowego podziału województwa. W obszarze działania oddziału gdańskiego SGP znalazły się województwo gdańskie (w nowych granicach) oraz nowoutworzone województwo elbląskie. Wraz z likwidacją powiatów rozwiązane zostały Koła Zakładowe SGP istniejące w Powiatowych Biurach Geodezji i Urzędach Rolnych. Członkowie tych kół zostali przeniesieni do Koła Zakładowego w Wojewódzkim Biurze Geodezji i Terenów Rolnych. W gdańskim oddziale ubyłoby 13 kół zakładowych. Przybyło jedno Koło Zakładowe w Wojewódzkim Biurze Geodezji i Terenów Rolnych w Elblągu. Wkrótce jednak i ta struktura stawała się krucha. Oto wielu geodetów z Zakładów Terenowych WBGiUR przechodziło do pracy w Urzędach Gmin. Rozluźniała się więź członków z Kołami Zakładowymi. Ponieważ jednak do Urzędów Gmin przechodzili nie tylko geodeci z byłych PBGiUR, ale także z innych jednostek geodezyjnych, którym przynależność do Koła przy WBGiTR nie odpowiadała, deklarowali oni przynależność do Koła przy Wojewódzkim Biurze Geodezji i Kartografii w Urzędzie Wojewódzkim. Wojewódzkie Biuro Geodezji i Kartografii Urzędu Wojewódzkiego powstało w miejsce zlikwidowanej delegatury GUGiK i Oddziału Geodezji w Wydziale Gospodarki Komunalnej PWRN. W 1984 roku WBGiK UW zostało przekształcone w Wydział Geodezji i Gospodarki Gruntami. W takiej atmosferze ciągle zachodzących zmian organizacyjnych dobiegała końca dekada lat 70-tych. Zmiany, które zachodziły w modelu organizacyjnym służby geodezyjnej, wypracowanym przez Komisję Ekspertów oceniane były przez Stowarzyszenie, w tym przez nasz Oddział w zasadzie jako uzasadnione tym bardziej, że w świetle przestarzałego modelu wykazującego duże niedociągnięcia, nowy model był bardziej postępowy, zawierający cechy nowoczesności, umożliwiający szerszy udział geodezji w rozwoju gospodarczym kraju, a większa koncentracja służby geodezyjnej stwarzała jej możliwości rozwojowe. Jednakże w dalszym ciągu brak było kompleksowego rozwiązania wszystkich ważnych problemów służby geodezyjnej: właściwej nowoczesnej organizacji, zakresu zadań oraz uprawnień, odpowiedzialności i.t.p.

Oczekiwana ustawa, która miała te problemy rozwiązać w sposób kompleksowy, wielokrotnie opracowywana, uzgadniana z resortami i opiniowana przez Stowarzyszenie nie mogła docze-

kać się uchwalenia. Tak więc problematyka prawa geodezyjnego ciągle jeszcze stanowiąca centrum zainteresowania wszystkich szczebli Stowarzyszenia nie mogła doczekać się pozytywnego końca. Niecierpliwie oczekiwali geodeci na zmiany przepisów w zakresie uprawnień zawodowych. Dotychczasowe uregulowania zawarte w zarządzeniu nr 26 Prezesa GUGiK z 8 maja 1964 roku nie satysfakcjonowały aspiracji geodetów w zakresie wykonywania wolnego zawodu. Działalność Stowarzyszenia nie mogła jednak ustawać.

W marcu 1980 roku z inicjatywy Koła Zakładowego SGP przy OPGK w Gdańsku obchodzono na Wybrzeżu Gdańskim po raz pierwszy „Dzień Geodety”. Główne uroczystości odbyły się w Elblągu i połączone były z oddaniem do użytku okazałej siedziby Zakładu Terenowego OPGK. Ustalono wówczas, że „Dzień Geodety” będzie obchodzony w każdym roku w połowie września w rocznicę dekretu o państwowej służbie geodezyjnej i kartograficznej. W istocie „Dni Geodety” były obchodzone przez koło w OPGK w następnych latach ale data obchodów nie była dotrzymywana.

W dniach 16-17 maja 1980 roku w Domu Technika w Gdańsku obradował XXVII Zjazd Delegatów SGP. Był to już trzeci zjazd na ziemi gdańskiej. Podsumowano dorobek Stowarzyszenia w trzyletniej kadencji, uchwalono program działań, wybrano nowe władze. Na przewodniczącego wybrano prof. Zdzisława Adamczewskiego z Politechniki Warszawskiej. Zjazdowi towarzyszyła wielka wystawa krajowej geodezji i kartografii z okresu 35-lecia zorganizowana na koszt przedsiębiorstw geodezyjnych z całego kraju. Przewodniczącym zespołu organizacyjnego wystawy był kolega Mirosław Żak. Należy podkreślić, że tej największej w dziejach polskiej geodezji wystawie kol. M. Żak poświęcił bardzo dużo czasu i energii.

Do roku 1978 Zarządy Oddziałów SGP w Gdańsku i w Olsztynie współuczestniczyły w organizacji sesji naukowo-technicznych organizowanych przez OPGK w Gdańsku i Instytut Geodezji i Fotogrametrii ART w Olsztynie na podstawie porozumienia tych dwóch jednostek w sprawie ich współpracy. Sesje te organizowane na wzór konferencji naukowo-technicznych z wydawaniem materiałów sesyjnych obejmujących każdorazowo po kilkanaście referatów organizowane były w odstępach 1, 2, 3-letnich za pośrednictwem OPGK na terenie województwa gdańskiego, to przez IGIF-ART na terenie województwa olsztyńskiego i tak na zmianę. Tematyka tych sesji dostosowywana była każdorazowo do aktualnych problemów geodezyjno-kartograficznych i fotogrametrycznych będących w danym okresie w centrum zainteresowania obu jednostek. Na podkreślenie zasługuje każdorazowy i coraz szerszy udział w sesjach przedstawicieli innych jednostek geodezyjnych oraz instytutów naukowych z całego kraju.

Gromadziły one każdorazowo około 80-120 uczestników. Sesje naukowo-techniczne OPGK-Gdańsk i IGIF-ART Olsztyn odbyły się w następujących terminach:

- I sesja - grudzień 1978 r w Olsztynie
- II sesja - grudzień 1979 r w Gdańsku
- III sesja - październik 1982 r w Olsztynie
- IV sesja - październik 1984 r w Gdańsku
- V sesja - październik 1987 r w Olsztynie
- VI sesja - październik 1989 r w Gdańsku
- VII sesja - wrzesień 1995 r w Olsztynie

W roku 1980 Naczelna Organizacja Techniczna obchodziła jubileusz 35-lecia. Także Rada Oddziału Wojewódzkiego NOT w Gdańsku zorganizowała odpowiednie uroczystości. Oddział nasz jubileusz ten uczcił jako rocznicę utworzenia w Gdańsku w 1945 roku oddziału Związku Mierniczych RP, późniejszego Stowarzyszenia Geodetów Polskich. 19 grudnia 1980 roku w Domu Technika w Gdańsku odbyło się uroczyste poszerzone zebranie plenarne Zarządu Oddziału SGP w Gdańsku z udziałem przedstawicieli władz administracyjnych województwa gdańskiego i elbląskiego, przewodniczącego ZG SGP - prof. Zdzisława Adamczewskiego, sekretarza generalnego - kol. Tadeusza Kuźnickiego, przewodniczącego ROW NOT w Gdańsku - prof. Tadeusza

Jednorola, sekretarza ROW NOT - kol. Romana Szynalewskiego, jak również działacze Związku Mierniczych RP i członkowie oddziału w chwili jego założenia w Gdańsku kol. kol. Jana Grzybowski, Andrzeja Woropaya i Janusza Studzińskiego. Obszerne referat okolicznościowy przedstawiający osiągnięcia oddziału SGP w Gdańsku w okresie 35-lecia wygłosił przewodniczący oddziału kol. Antoni Nalepa. Z okazji tego jubileuszu grupa około 30 działaczy aktywnie działających w SGP została wyróżniona odznaczeniami państwowymi, resortowymi, organizacyjnymi i regionalnymi, wśród których „srebrny krzyż zasługi” otrzymał kol. Artur Orzeł a okolicznościowe Medale 35-lecia NOT kol. Jan Grzybowski, Tadeusz Kalinowski i Jerzy Maciejczyk. Dyplome specjalnym za wieloletnią działalność w NOT wyróżniony został kol. Lech Czerny.

W latach 1980-tych zauważa się w Kolach Zakładowych wzrost ruchu racjonalizatorskiego. W latach 1980-1982 koła SGP odnotowały 42 zgłoszenia projektów wynalazczych. Koło SGP w OPGK zorganizowało konkurs, którego efektem było 18 projektów wynalazczych o dużej wartości technicznej, zawierających twórczą myśl inżynierską. Do najciekawszych należy zaliczyć wykrywacz instalacji podziemnej nowej konstrukcji na układach scalonych, pozwalający na lokalizację przewodów z dużą dokładnością. Wykrywacze te były następnie seryjnie wytwarzane w OPGK-Gdańsk na użytek własny oraz na zamówienia innych jednostek.

W latach 1980-1983 Zarząd Oddziału zorganizował kilka kursów na zamówienie jednostek wykonawczych, wśród których na uwagę zasługuje kurs geodezji dla informatyków, kurs informatyki dla geodetów jak również 200 godzinny kurs dla pomiarowych dla 20 słuchaczy na zlecenie OPGK. W tym okresie zarówno Zarząd Oddziału jak i poszczególne Koła Zakładowe zorganizowały wiele wycieczek dla naszych członków. W jednej z nich do Poznania, Gniezna, Rogalina, Kórnik i Biskupina zorganizowanej przez kol. Karola Zielińskiego z Kola Seniorów uczestniczyło 36 osób. Przyjmowaliśmy także jako Oddział wycieczki geodetów z głębi kraju, z innych oddziałów SGP, dla których zorganizowaliśmy odpowiednie programy zgodnie z życzeniami organizatorów.

Zarząd Oddziału podjął się także organizacji finałów IV konkursu „Wiedzy geodezyjnej i kartograficznej” w 1982 roku dla najlepszych uczniów średnich szkół geodezyjnych w kraju, organizowanego corocznie przez SGP w porozumieniu z Ministerstwem Oświaty i Wychowania i zainteresowanymi resortami. Okres był bardzo trudny. Od grudnia 1981 roku w kraju trwał stan wojenny. Na organizację każdej imprezy trzeba było uzyskać zgodę władz. Zgodę taką Zarząd Główny uzyskał. Należało teraz pokonać liczne lokalne trudności organizacyjne związane z zakwaterowaniem uczestników, zabezpieczenie żywności (produkty żywnościowe były reglamentowane), itp. Z trudem wszystkie przeszkody zostały pokonane. Konkurs odbył się w kwietniu 1982 roku na terenie Państwowych Szkół Budownictwa w Gdańsku. Udział w nim wzięło około 50 uczestników i 10 członków jury. Dzięki zaangażowaniu znacznej liczby kolegów z zarządu oddziału oraz komitetu organizacyjnego takich jak kol: A. Nalepa, M. Żak, A. Orzeł, dyrektora PSB mgr. Z. Klamana, dyrektora WBCiGC mgr inż. Józefa Gieroniego ciągłość corocznych konkursów nie została przerwana pomimo trudnej sytuacji gospodarczej i politycznej w kraju. W roku 1984 Stowarzyszenie Geodetów Polskich obchodziło dwie ważne rocznice: 65-lecie swojej działalności oraz 40-tą rocznicę reformy rolnej. Oto co pisze na ten temat redaktor Marian Pachnia w „Głosie Wybrzeża” w dniu 4 grudnia 1984 roku:

„Stowarzyszenie Geodetów Polskich obchodzi w tym roku dwie ważne rocznice: 65-lecie swojej działalności w Polsce oraz 40 rocznicę uchwalenia reformy rolnej. Z tej okazji wczoraj w gdańskim Domu Technika odbyło się poszerzone zebranie zarządu oddziału SGP z udziałem geodetów gminnych i miejskich z województw gdańskiego i elbląskiego. Wśród gości znajdowali się wicewojewoda gdański mgr inż.

Jerzy Schwarz oraz przedstawiciele Zarządu Głównego SGP z prezesem doc. Kazimierzem Czarneckim i wicedyrektorem Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii mgr inż. Andrzejem Szymczakiem. Po otwarciu posiedzenia przez przewodniczącego od działu mgr inż. Tadeusza Kalinowskiego referat okolicznościowy obrazujący działalność służb mierniczo-geodezyjnych - wygłosił mgr inż. Antoni Nalepa. Następnie odbyła się dekoracja odznaczeniami państwowymi, resortowymi i stowarzyszeniowymi. M.innymi Krzysz Orderu Odrodzenia Polski otrzymał inż. Władysław Basis."

Ten krótki artykuł w pełni oddaje charakter uroczystości.

W dniach 19-21 czerwca 1986 roku w Żarnowcu na terenie budowy pierwszej w Polsce elektrowni jądrowej odbyła się konferencja naukowo-techniczna pt. "Geodezja dla potrzeb elektrowni jądrowych" zorganizowana przez Stowarzyszenie Geodetów Polskich, Okręgowe Przedsiębiorstwo Geodezyjno-Kartograficzne w Gdańsku, Dyrekcję Budowy Elektrowni Jądrowej w Żarnowcu oraz Przedsiębiorstwo Budownictwa Energetycznego i Eksportu w Warszawie. Komitet organizacyjny konferencji tworzyli jej inicjatorzy, członkowie naszego stowarzyszenia zatrudnieni w OPGK w Gdańsku, pod przewodnictwem kol. Henryka Lenartowicza. Nad przygotowaniem i wyselekcjonowaniem materiałów konferencyjnych oraz nad przebiegiem obrad i opracowaniem wniosków z konferencji czuwał 3 osobowy komitet naukowy w składzie:

prof. dr hab inż. Józef Czaja - AGH Kraków

prof. dr hab inż. Wojciech Janusz - IGIK Warszawa

doc. dr hab inż. Adam Żurowski - Politechnika Gdańska

powołany przez prezydium Zarządu Głównego SGP. Materiały konferencyjne zawierają 29 referatów. Udział w niej wzięło około 300 osób w większości wybitnych specjalistów z zakresu geodezji, w tym 20 osób z zagranicy mających już doświadczenia w budownictwie elektrowni jądrowych. Konferencji towarzyszyła wystawa materiałów, sprzętu i aparatury pomiarowej przygotowana przez renomowane firmy europejskie. Założeniem konferencji była wymiana doświadczeń w zakresie obsługi geodezyjnej skomplikowanych, wielkich budowli o dużym stopniu trudności i wykorzystanie ich przy budowie elektrowni jądrowej w Żarnowcu. Dzięki zaangażowaniu dużego zespołu ludzi w tym przede wszystkim kolegów z OPGK w Gdańsku, ich wkładowi pracy w organizację konferencji założony cel został osiągnięty. Jednak nie został zmaterializowany, ponieważ jak wiadomo budowa została przerwana i zaniechana na powszechne żądanie społeczeństwa nie tylko Wybrzeża.

Wkraczanie geodezji w różnorodnie coraz rozleglejsze dziedziny, wymagające skomplikowanych rozwiązań specjalistycznych wymaga od geodetów sięgania do różnych, niejednokrotnie odległych im dziedzin wiedzy. Postępuje coraz bardziej widoczna specjalizacja zarówno grupowa jak i indywidualna. Umożliwia to sięganie po stopnie specjalizacji zawodowej. Na terenie naszego oddziału stopnie specjalizacji inżynierskiej uzyskali:

- dr inż. Bogdan Szczeciowski w roku 1985 z zakresu fotogrametrii,
- dr hab. inż. Mirosław Żak w roku 1987 z zakresu geodezji inżyniersko-gospodarczej,
- mgr inż. Piotr Czembor w roku 1988 z zakresu geodezji inżyniersko-gospodarczej,
- mgr inż. Ryszard Rus w roku 1988 z zakresu geodezji inżyniersko-gospodarczej.

W kwietniu 1987 roku obradował w Gdańsku w Hali „Olivia” XXI Kongres Techników Polskich. Jako współgospodarze kongresu byliśmy moralnie zobowiązani do nawiązania kontaktów z delegatami na kongres ze strony naszego stowarzyszenia. W wyniku działań naszego delegata kol. Tadeusza Kalinowskiego zorganizowane zostało spotkanie delegatów-geodetów na kongres z przedstawicielami z naszego oddziału. Spotkanie odbyło się 24 kwietnia w Pruszczy Gdańskim w lokalu „Rotunda”. Udział w nim wzięli również przedstawiciele władz lokalnych z naczelnikiem miasta na czele. Dało to możliwość zapoznania

delegatów z szerokim wachlarzem działań społeczno-gospodarczych występujących na szczeblu podstawowej jednostki administracyjnej, a w szczególności działań służby geodezyjnej i jej codziennych problemów.

Wspominano już wcześniej, że druga połowa dekady lat 70-tych i pierwsza połowa dekady lat 80-tych zdominowane były w Stowarzyszeniu działaniami na rzecz prawnego rostrzygnięcia problemu uprawnień zawodowych w geodezji oraz ustawy z zakresu prawa geodezyjnego. Problem uprawnień zawodowych został pomyślnie rozwiązany w roku 1984. Oto Minister Administracji i Gospodarki Przestrzennej jako najwyższa władza w geodezji i kartografii w dniu 16 stycznia 1984 roku podpisuje rozporządzenie w sprawie świadczenia usług geodezyjnych i kartograficznych przez jednostki gospodarki nieuspołecznionej, a w dwa miesiące później Prezes GUGiK - decyzję w sprawie powołania oraz ustalenia zasad działania komisji kwalifikacyjnej, stwierdzającej posiadanie kwalifikacji zawodowych w geodezji i kartografii. Wprowadzone zostały egzaminy kwalifikacyjne na uprawnienia zawodowe. Choć problem nie został uregulowany po myśli społeczności geodezyjnej, to jednak problem został rozwiązany.

Na prawo geodezyjne trzeba jednak było poczekać jeszcze 5 lat. Dopiero w dniu 17 maja 1989 roku po długich pracach przygotowawczych w resortach, w Stowarzyszeniu, w komisjach sejmowych uchwalona została ustawa „Prawo geodezyjne i kartograficzne”. Trzeba tutaj podkreślić, że rostrzygnięcia zawarte w ustawie odbiegały w znacznej mierze od oczekiwania geodetów, ale godzi się również podkreślić, że geodezja jest dziedziną działającą w wielu resortach zatem pogodzenie wszystkich interesów było bardzo trudne. Uchwalone prawo geodezyjne i kartograficzne obejmuje również uprawnienia zawodowe uregulowane poprzednio rozporządzeniem MAiGP z 16 stycznia 1984 roku. Tak więc aktualne na koniec 1993 roku podstawowe regulacje prawne z zakresu geodezji i kartografii wywodzą się z „prawa geodezyjnego i kartograficznego”. Od 1984 roku do chwili obecnej obowiązuje prawie nie zmieniona procedura uzyskiwania uprawnień zawodowych. Zarząd oddziału już od początku 1984 roku przygotowywał się do realizacji przepisów w zakresie uprawnień zawodowych. Zanim jednak doszło do zorganizowania w Gdańsku pierwszej sesji egzaminacyjnej prace przygotowawcze zajęły sporo czasu. Pierwsza sesja egzaminacyjna odbyła się w dniach 16-17 października 1985 roku.

Do postępowania kwalifikacyjnego przystąpiło około 100 osób. Dalsze sesje poprzedzone każdorazowo szkoleniami z zakresu obowiązujących w geodezji przepisów prawnych i technicznych odbyły się w następujących terminach:

- czerwiec 1987 rok dla około 115 osób
- styczeń 1990 rok dla około 110 osób
- listopad 1990 rok dla około 70 osób
- marzec 1991 rok dla około 60 osób
- maj 1991 rok dla około 60 osób
- kwiecień 1993 rok dla około 60 osób
- maj 1993 rok dla około 60 osób

Należy dodać, że niektórzy koledzy w liczbie około 30-40 osób na egzaminy kwalifikacyjne udawało się na sesje organizowane w innych województwach.

Zmiany jakie nastąpiły w naszym kraju w ostatnich kilku latach najwyraźniej rzutują na działalność Stowarzyszenia w tym także na działalność naszego oddziału. Szereg przedsiębiorstw prywatnych, spółdzielni i spółek jakie powstały w województwie gdańskim i elbląskim najpierw w oparciu o ustawę z 23 grudnia 1988 roku, a potem w oparciu o ustawę z 13 lipca 1990 roku o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, oraz likwidacja niektórych przedsiębiorstw państwowych branży geodezyjnej spowodowała poważne trudne do opanowania zamieszanie w działalności kół zakładowych SGP. Komercyjne interesy dużych

grup członków Stowarzyszenia, brak motywacji do działania w kołach zakładowych paraliżowały ich działalność. Zarząd oddziału w trosce o odwrócenie tej trudnej sytuacji zabiegał o przywrócenie co najmniej normalnego rytmu pracy. Dla pobudzenia aktywności kół większość zebrań plenarnych Zarządu Oddziału w tym czasie odbywała się w siedzibach kół zakładowych. Onawiano ich pracę, dyskutowano nad rozwiązaniem problemów rzutujących na postępującą degradację kół, ale sprawy komercyjne brały górę. W ciągu lat 1989-1992 rozwiązano koła zakładowe w OPGK sp. z o.o. w Gdańsku, w Oddziale Geodezyjnym DOKP w Gdańsku i w Biurze Hydrografii Marynarki Wojennej w Gdyni. Równocześnie tam, gdzie idee stowarzyszenia padały na podatny grunt, gdzie kilka osób znalazło się, którym idee stowarzyszenia SGP są bliskie powstały nowe koła zakładowe SGP. Do tych kół należą: koło zakładowe przy spółce „OPeGieKa” w Elblągu, koło przy Przedsiębiorstwie Inżynierskim „GEOBIS” w Gdańsku, koło środowiskowe w Gdyni - skupiające geodetów zatrudnionych w różnych przedsiębiorstwach z terenu Gdyni lub uczuciowo związanych z tym miastem, koło przy Międzywojewódzkim Przedsiębiorstwie Usług Inwestycyjnych i Projektowych „GEL” w Elblągu. Ale nie przyniosły rezultatu liczne zabiegi zarządu oddziału i zarządu kół zakładowych o ściągnięcie do siebie jak największej ilości członków. Brak przekonywujących motywacji do pracy w stowarzyszeniu powoduje najpierw zaniechanie opłacania składek, a następnie skreślanie z listy członków. Nie przejawiają także zainteresowania istnieniem kół zakładowych przedmioty gospodarcze, w których koła mogłyby być utworzone. Obserwuje się również znikomy napływ do stowarzyszenia młodych geodetów, absolwentów szkół geodezyjnych. W ten sposób organizacja nasza staje się coraz mniej liczna, a działalność jej opiera się na tych, którzy próbę czasu wytrzymują. Myśli się o nowej formule kół.

Pierwszą próbą przełamania impasu było utworzenie w 1992 roku Koła Środowiskowego w Gdyni. Była to udana forma pobudzenia aktywności stąd w 1994 roku powstaje kolejne koło środowiskowe w Gdańsku w ten sposób aktualnie działa 7 kół na terenie województwa gdańskiego i elbląskiego. Na wewnętrzne potrzeby oddziału od 1993 roku nieperiodycznie wydawany jest biuletyn pn. Skoczybruzda, który cieszy się znaczną popularnością. W biuletynie obok bieżących spraw organizacyjnych publikowane są w cyklach kwartalnych zestawy cen przeciętnych na usługi geodezyjne.

Ukoronowaniem 50 lecia działalności oddziału gdańskiego SGP jest dzień 15 maja 1996 roku. W tym czasie odbędzie się uroczyste, otwarte posiedzenie ZO SGP wraz z konferencją techniczną połączoną z wystawą osiągnięć w zakresie geodezji i kartografii oraz spotkanie towarzyskie w Leśniczówce Borodziej.

Pomoc koleżeńska w środowisku geodezyjnym.

Pomoc koleżeńska w Stowarzyszeniu Geodetów Polskich datuje się od IV zjazdu delegatów SGP, który odbył się we Wrocławiu 6 marca 1949 roku. Zjazd ten wychodząc naprzeciw dążeniom do zorganizowania pracy w zakresie wzajemnej pomocy koleżeńskiej podjął uchwałę w sprawie utworzenia w strukturze władz Stowarzyszenia głównej i oddziałowych komisji pomocy koleżeńskiej. Ich celem było zacieśnianie solidarności koleżeńskiej, organizowanie życia towarzyskiego i kulturalnego oraz niesienie koleżeńskiej pomocy materialnej kolegom dotkniętym wypadkami losowymi, a także ich najbliższym rodzinom. W ślad za tym utworzony został system gromadzenia środków na pomoc materialną tzw. Fundusz Pomocy Koleżeńskiej. Głównym źródłem FPK były składki wpłacane poza składką stowarzyszeniową gromadzone w kasie centralnej Zarządu Głównego Stowarzyszenia Geodetów Polskich w Warszawie. Dysponentem FPK była Główna Komisja Pomocy Koleżeńskiej działająca w oparciu o wnioski nadsyłane przez komisje z poszczególnych oddziałów wojewódzkich stowarzyszenia. W wyniku realizacji tych postanowień uchwały wkrótce w oddziałach wojewódzkich SGP w tym

także w Gdańsku powołana została Oddziałowa Komisja Pomocy Koleżeńskiej, skupiająca w swoim składzie dziesiątki kolegów, głównie starszych wiekiem, emerytów, rencistów - objętych mianem seniorów. Przewodniczącym Oddziałowej Komisji Pomocy Koleżeńskiej został kol. Ksawery Głomski, a do składu zarządu weszli kol. kol. Eugeniusz Broniewski, Fryderyk Jeleń i inni. Kolega K. Głomski przewodniczył komisji dożgonnie do końca 1972 roku ponosząc na tym odcinku pracy społecznej duże zasługi, zaskarbiając sobie poważanie i wdzięczność środowiska seniorów. W latach 1973-1977 komisji przewodniczyła kol. Melania Trzuskawska ciesząca się sympatią i uznaniem środowiska. W tym samym czasie na tle wzmożonej działalności Rady Seniorów NOT, emeryci i renciści geodeci skupieni w Komisji Pomocy Koleżeńskiej organizują Koło Seniorów Geodetów, a na przewodniczącego koła wybierają zasłużonego działacza gospodarczego i społecznego kol. Romana Specyalskiego. Ta jakby podwójna forma organizacji seniorów - geodetów utrzymywała się wiele lat, aż do roku 1985.

W latach 1978-1984 Komisji Pomocy Koleżeńskiej przewodniczył kol. Karol Zieliński pełniąc równocześnie funkcję przewodniczącego Koła Seniorów Geodetów. Ten sympatyczny kapitan żeglugi jachtowej działając w środowisku seniorów położył bardzo wielkie zasługi na odcinku organizacji życia towarzyskiego i kulturalnego seniorów, organizując wiele najprzeróżniejszych imprez kulturalnych, rozrywkowych, spotkań towarzyskich i wycieczek turystyczno-krajoznawczych. Był duszą środowiska seniorów, czułym na wszystkie jego troski i godnie środowisko reprezentował w Radzie Seniorów NOT.

W latach 1985-1989 przewodniczącym komisji był kol. Stanisław Olejniczak. Jemu środowisko zawdzięcza wzrost liczebności członków Komisji Pomocy Koleżeńskiej, upowszechnienie w środowisku SGP członkostwa w KPK sięgające w niektórych okresach 70-80% ogółu członków SGP. W wyniku tej pracy komisja znacznie się odmłodziła. Poza seniorami niemalże masowo wstępowali w poczet członków

KPK koledzy młodzi, często tacy którzy podejmowali pierwszą pracę zawodową po ukończeniu nauki. Niestety, jego aktywność została przerwana przedwczesnym zgonem w 1989 roku. Na przewodniczącego komisji wybrany został najmłodszy z dotychczasowych przewodniczących - kol. Andrzej Kłomski. XXX Zjazd delegatów SGP, który odbył się w dniach 19-21 maja 1989 roku w Legnicy podjął uchwałę o połączeniu składki SGP ze składką z tytułu członkostwa w KPK. Wynikiem skumulowania składek działalność KPK w oddziale przestała mieć jakiegokolwiek znaczenie, skutkiem czego nastąpiło jej rozwiązanie. Wypada jednak podkreślić, że ponad 40-letnia działalność przyniosła niezaprzeczalne korzyści środowisku seniorów geodetów i należy oczekiwać, iż stowarzyszenie wypracuje nowe, atrakcyjne formy współpracy z seniorami.

Złoty Geodetów formą rekreacji i integracji społecznej środowiska.

Jedną z form corocznych spotkań geodetów resortu rolnictwa wraz z ich rodzinami były „Złoty Geodetów” Organizatorami byli: zarząd oddziału SGP w Gdańsku, Wojewódzkie Biura Geodezji i Terenów Rolnych w Gdańsku i Elblągu oraz redakcja gazety „Głos Wybrzeża”. Bezpośrednimi wykonawcami byli Kierownicy poszczególnych- Powiatowych Biur Geodezji i Terenów Rolnych. Cele zlotów to przede wszystkim: wymiana doświadczeń w pracy zawodowej i stowarzyszeniowej, podtrzymanie tradycji upowszechnienia i aktywizacji turystyki i wypoczynku, dobra zabawa na świeżym powietrzu oraz poznanie piękna ziemi gdańsko-elbląskiej. Wielkim propagatorem i współorganizatorem tych zlotów był kol. Jerzy Stawowski, dyrektor Wojewódzkiego Biura Geodezji i Urządzeń Rolnych w Gdańsku, działacz SGP i kilkakrotny przewodniczący zarządu oddziału SGP w Gdańsku.

Z ramienia codziennej gazety „Głos Wybrzeża” wszystkie te zloty były dokładnie relacjonowane i opisywane przez redaktora Mariana Pachnię - honorowego geodetę oddziału gdańskiego SGP.

I zlot odbył się w Łapinie Powiat Pruszcz Gdański w dniach 5 i 6 czerwca 1971 roku. Inicjatorem i organizatorem zlotu był kol. Tadeusz Kalinowski ówczesny kierownik Powiatowego Biura Geodezji i Urządzeń Rolnych w Pruszczu Gdańskim późniejszy długoletni działacz SGP i 6-krotny przewodniczący zarządu oddziału SCP w Gdańsku.

II zlot odbył się 1972 roku w Czapielskim Młynie - Powiat Kartuzy. Kierownikiem zlotu był Józef Maszewski (PBGiUR w Kartuzach)

III zlot odbył się 1973 roku w Stegnie - Powiat Nowy Dwór. Kierownikiem zlotu był Estachiusz Lepper (PBGiUR w Nowym Dworze)

IV zlot odbył się 1974 roku w Suchaczu - Powiat Elbląg. Kierownikiem zlotu był Henryk Woźny (PBGiUR w Elblągu)

V zlot odbył się w Stawiskach - Powiat Kościerzyna. Kierownikiem zlotu był Ryszard Fedde (PBGiUR w Kościerzynie)

VI zlot się w 1976 roku w Borsku. Kierownikiem był Jan Duch (PBGiUR w Starogardzie)

VII zlot odbył się w 1977 roku we Fromborku. Kierownikiem był Janusz Krzymański dyr. WBGiUR w Elblągu.

VIII zlot odbył się w 1978 roku w Lubkowie. Kierownikiem był Ryszard Prętki kier. RO WBGiUR w Wejherowie

IX zlot odbył się w 1979 roku w Stegnie. Kierownikiem był Ryszard Sławiński dyr. WBGiTR w Elblągu

W latach 1980-1982 nastąpiła przerwa w organizowaniu zlotów.

X zlot odbył się w 1983 roku w Łapinie. Kierownikiem był Edward Kut z RO WBRiTR w Pruszczu Gdańskim.

XI zlot odbył się w 1984 roku w Marach. Kierownikiem był Witold Radomski z RO WBGiTR w Kwidzynie

XII zlot odbył się w 1985 roku w Osieku. Kierownikiem był Jan Skiba z RO WBGiTR w Tczewie.

XIII zlot odbył się w 1986 roku w Kretowinach. Kierownikiem zlotu był Zdzisław Kurek z RO WBGiTR w Pasłęku.

XIV zlot odbył się w 1987 roku w Mauszu. Kierownikiem zlotu był Antoni Krukowski z RO WBGiTR w Kartuzach.

XV zlot odbył się w 1988 roku w Kątach Rybackich. Kierownikiem zlotu był Zdzisław Niolental z RO WBGiTR w Malborku.

XVI zlot odbył się w 1989 roku w Jastrzębiej Górze. Kierownikiem zlotu był Krzysztof Rylik z RO WBGiTR w Pucku.

W roku 1989 zakończono te wspaniałe zloty dające uczestnikom tak wiele niezapomnianych wrażeń. Uczestnicy zlotów występowali w różnych konkursach zręcznościowych, wiedzy geodezyjnej i rekreacyjno-turystycznej jako drużyny i indywidualnie. Zwycięscy nagradzani byli pucharami: prezesa zarządu oddziału SGP w Gdańsku, dyr. WBGiTR w Gdańsku, dyr. WBGiTR w Elblągu, paterami ufundowanymi przez „Głos Wybrzeża” i wieloma cennymi nagrodami w postaci książek, sprzętu geodezyjnego oraz pamiątkowych proporzeczków.

Składy osobowe władz oddziału w latach 1946-1996

Materiałem źródłowym informacji zawartych w poz. 1-3 jest zapis kol. Jana Żolbińskiego w jego opracowaniu odręcznym pt. „Okруchy i wycinki z działalności oddziału SGP w Gdańsku” z 1974 roku. Brak danych za okres 1953-1960 r.

1. Rok 1946

Przewodniczący: Paweł Kulakowski

Członkowie zarządu: Grzybowski, Ryng, Kwaśniewski, Gałguzka

Kom. rewizyjna: Lis, Sokolowski, Zajdel

Sąd koleżeński: Tollik, Góralski, Studziński, Sokolowski, Głomiński

Siedziba: Sopot ul. Prusa 12

2. Rok 1948

Przewodniczący: Tadeusz Arciszewski

Członkowie zarządu: Gałguzka, Czerwiński, Kwaśniewski, Grzybowski

Komisja rewizyjna: Dziubiński, Kubiak, Szymański

Sąd koleżeński: Kwaśniewski, Góralski, Kulakowski, Ryng

Siedziba: Gdańsk ul. Polanki 60

Delegaci na III zjazd delegatów (6-8 Marca 1948 rok Sopot)

Tollik, Dziewaltowski, Ryng, Arciszewski, Felczak, Gałguzka, Nowaczyk, Błoński, Walczuk, Szymański

3. Rok 1950 (4 marca)

Przewodniczący: Andrzej Woropay

Członkowie zarządu: Walczuk, Ujazdowski, Białachowski, Rydel,

Jachimowski, Żurek

Komisja rewizyjna: Kwaśniewski, Arciszewski, Kreft

Sąd koleżeński: Kwaśniewski, Jankowski, Góralski

Składy osobowe władz oddziału SGP po roku 1960

Materiałami źródłowymi poniższych informacji są protokoły z zebrań sprawozdawczo-wyborczych w oddziale oraz zebrań konstytucyjnych zarządu i inne wiarygodne dokumenty. Ze względu na pożar Domu Technika w grudniu 1970 roku, w którym spłonęły akta oddziału niektóre informacje są niepełne.

1. Rok 1961 (kwiecień)

Przewodniczący: Jerzy Stawowski

Wiceprzewodniczący: T. Dąbrowski, M. Rawiński

Sekretarz: A. Szczebiot,

Skarbnik: J. Żolbiński

Członkowie: H. Czarnkowski, A. Orzel, Z. Kozłowski

2. Rok 1963 (16 lutego)

Przewodniczący: Jerzy Stawowski

Wiceprzewodniczący: T. Dąbrowski, W. Basis

Sekretarz: St. Szymański

Skarbnik: K. Białachowski

Członkowie: H. Czarnkowski, J. Żolbiński, J. Cybulski, A. Nalepa, J. Szawlowski,

Z. Judycki

Komisja rewizyjna: J. Jachimowski, F. Klos, A. Żurek, A. Orzel

3. Rok 1964 (17 marca)

Przewodniczący: Jerzy Stawowski

Wiceprzewodniczący: T. Dąbrowski, W. Basis

Sekretarze: St. Szymański, J. Cybulski

Skarbnik: R. Górecki

Członkowie: J. Żolbiński, A. Nalepa, J. Szawlowski, Z. Kozłowski, H. Ośko

Komisja rewizyjna: J. Jachimowski, F. Klos, A. Żurek

Sąd koleżeński: B. Siudziński, J. Dębski, R. Specyalski

4. Rok 1965 (22 lutego)

Przewodniczący: Antoni Nalepa

Wiceprzewodniczący: J. Stawowski, T. Dąbrowski,

Sekretarz: St. Szymański,

Skarbnik: Z. Rogański

Członkowie: Z. Kozłowski, H. Ośko, A. Orzel, P. Góral, W. Bławat

Komisja rewizyjna: J. Jachimowski, M. Rawiński, F. Klos

Sąd koleżeński: B. Siudziński, J. Dębski, R. Specyalski

5. Rok 1966 (5 marca)

Przewodniczący: Antoni Nalepa

Wiceprzewodniczący: J. Stawowski, T. Dąbrowski

Sekretarz: St. Szymański,

Skarbnik: W. Anzelewicz

Członkowie: W. Bławat, P. Góral, A. Orzel, Z. Rogański, St. Szymański

Komisja rewizyjna: J. Jachimowski, S. Puszczyk, M. Rawiński,

Z. Sokolowski, T. Leśniewski

10 SKOCZYBRUZDA

Sąd koleżeński: R. Specyalski, J. Żolbiński, Z. Czerniewski

6. Rok 1967 (17 marca)

Przewodniczący: Antoni Nalepa

Wiceprzewodniczący: J. Stawowski, T. Dąbrowski

Sekretarz: St. Szymański,

Skarbnik: W. Anzelewicz

Członkowie: P. Góral, St. Szymański(sen), A. Kalisz, M. Szulczyński, J. Bujak

Komisja rewizyjna: J. Jachimowski, S. Puszczyk, M. Rawiński, Z. Sokolowski, T. Leśniewski

Sąd koleżeński: B. Siudziński, J. Dębski, R. Specyalski, J. Bajer, Z. Czerniewski

7. Rok 1968 (26 lutego)

Przewodniczący: Antoni Nalepa

Wiceprzewodniczący: J. Stawowski, T. Dąbrowski

Sekretarz: St. Szymański(jun),

Skarbnik: W. Anzelewicz

Członkowie zarządu: J. Bujak, J. Felecz, P. Góral, A. Kalisz

Komisja rewizyjna: M. Rawiński, J. Cybulski, S. Puszczyk, W. Bławat, St. Szymański(sen)

Sąd koleżeński: B. Siudziński, J. Dębski, R. Specyalski, J. Bajer, J. Jachimowski

8. Rok 1970

Brak danych

9. Rok 1972 (22 lutego)

Przewodniczący: Antoni Nalepa

Wiceprzewodniczący: J. Stawowski, A. Orzel, St. Kozłowski

Sekretarz: St. Olejniczak

Skarbnik: W. Koczan

Członkowie: P. Góral, T. Kalinowski, J. Maciejczyk, B. Owczynnik, J. Podciborski, C. Spyra, A. Żurowski

Komisja rewizyjna: T. Dąbrowski, J. Feleczak, W. Basis, Z. Łukasik, W. Anzelewicz

Sąd koleżeński: J. Jachimowski, B. Siudziński, J. Maszewski, W. Bławat

10. Rok 1974 (25 lutego)

Przewodniczący: Tadeusz Kalinowski

Wiceprzewodniczący: J. Stawowski, A. Orzel, A. Nalepa

Sekretarz: L. Czerny

Skarbnik: St. Olejniczak

Członkowie: P. Góral, W. Koczan, J. Przybylski, A. Żurowski, M. Wanzel, B. Różanek

Komisja rewizyjna: T. Dąbrowski, W. Basis, Z. Łukasik, St. Kozłowski, W. Anzelewicz

Sąd koleżeński: F. Klos, W. Bławat, J. Podciborski, R. Specyalski, M. Sulczyński

11. Rok 1977 (21 lutego)

Przewodniczący: Tadeusz Kalinowski

Wiceprzewodniczący: J. Maciejczyk

Sekretarz: L. Czerny,

Skarbnik: St. Olejniczak

Członkowie: J. Stawowski, J. Podciborski, Z. Krzymański, P. Góral, W. Koczan, A. Kotkowiak, Z. Kozłowski, H. Łakomnik, A. Nalepa, W. Rynkiewicz, M. Wanzel, A. Żurowski

Komisja rewizyjna: W. Basis, W. Anzelewicz, T. Dąbrowski, T. Kaczmarek, Z. Łukasik

Sąd koleżeński: F. Klos, W. Mazurkiewicz, R. Prentki, R. Specyalski, M. Sulczyński

12. Rok 1980 (12 marca)

Przewodniczący: Antoni Nalepa

Wiceprzewodniczący: M. Żak

Sekretarz: A. Orzel

Skarbnik: K. Chudzikiewicz

Członkowie prez.: J. Gieroń, St. Olejniczak, R. Sławiński

Członkowie zarządu: T. Kalinowski, A. Żurowski, St. Kozielec,

J. Maciejczyk, J. Szyszko, P. Góral, Z. Krzymański

Komisja rewizyjna: T. Kaczmarek, W. Rynkiewicz, L. Czerny,

A. Chmiel-Tchórzewska, J. Maszewski.

Sąd Koleżeński: R. Specyalski, M. Sulczyński, R. Prentki, K. Maksymowicz, F. Klos

13. Rok 1983 (22 marca)

Przewodniczący: Tadeusz Kalinowski

Wiceprzewodniczący: R. Sławiński, P. Góral

Sekretarz: K. Chudzikiewicz

Skarbnik: St. Kozłowski

Członkowie: T. Błaszowski, P. Góral, Z. Kalczyk, H. Lenartowicz, A. Nalepa, A. Orzel, M. Sulczyński, Z. Kozłowski, J. Augustynowicz

Komisja rewizyjna: R. Prentki, T. Kaczmarek, L. Czerny, St. Kozielec,

B. Romanowska

Sąd koleżeński: B. Różanek, T. Czerniakowski, W. Kiszakiewicz,

T. Zakrawacz, B. Jarząbek

14. 1986 (27 marca)

Przewodniczący: Tadeusz Kalinowski

Wiceprzewodniczący: J. Gieroń, R. Sławiński

Sekretarz: M. Sulczyński,

Skarbnik: St. Kozłowski

Członkowie: A. Nalepa, P. Góral, J. Augustynowicz, A. Żurowski, T. Błaszowski,

G. Misiulek, H. Lenartowicz, J. Podciborski, R. Szwarz

Komisja rewizyjna: E. Kut, K. Maksymowicz, J. Gładki, T. Kaczmarek,

W. Radomski

Sąd koleżeński: A. Orzel, T. Czerniakowski, J. Stawowski, J. Stankiewicz, B. Jarząbek

15. Rok 1989 (3 kwietnia)

Przewodniczący: Jerzy Stawowski

Wiceprzewodniczący: R. Sławiński

Sekretarz: H. Czajkowski

Skarbnik: A. Rubczewski

Członkowie: A. Nalepa, J. Augustynowicz, B. Koczol, R. Rus, F. Romanowski

Komisja rewizyjna: H. Przewoska-Indyk, Z. Kalczyk, G. Misiulek,

T. Olszewski, W. Radomski

Sąd koleżeński: J. Głuszyk, K. Kowzan, St. Kozielec, B. Romanowska,

H. Lenartowicz

16. Rok 1992 (10 kwietnia) do 23.04.1995

Przewodniczący: Ryszard Rus

Wiceprzewodniczący: J. Stawowski, A. Rubczewski

Sekretarz: I. Neugebauer

Skarbnik: J. Stawowski

Członkowie: R. Sławiński, P. Jung, W. Dąbrowski, F. Romanowski

Komisja rewizyjna: H. Przewoska-Indyk, G. Misiulek, A. Maj

Sąd koleżeński: Z. Kalczyk, W. Radomski, W. Kapusta

Stan ilościowy członków ZO SGP

1946r	69
1950r	146
1960r	227
1970r	460
1980r	630
1985r	643
1990r	192
1995r	210

Opracował zespół w składzie:

- Antoni Nalepa

- Jerzy Stawowski

- Helena Przewoska-Indyk

Mapa zasadnicza miasta Gdańska w postaci numerycznej - pierwsze wnioski z jej publicznego udostępnienia.

I. WSTĘP

W Gdańsku, w latach 1993-1995 przetworzono do postaci numerycznej 146 arkuszy mapy zasadniczej obejmujących zwarty obszar terenu o powierzchni około 1200 hektarów - co stanowi około 4,8% powierzchni miasta.

Z dniem 24 października 1995r. wspomniany zasób mapy numerycznej został włączony - w oparciu o stosowną decyzję Wojewody Gdańskiego - do bieżącej eksploatacji w Wojewódzkim Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Gdańsku. Eksploatowane do tego momentu na terenie objętym mapą numeryczną arkusze mapy zasadniczej prowadzone w tradycyjnej postaci zostały wycofane z użytkowania oraz zaniechano ich aktualizacji.

Dla terenów objętych mapą numeryczną dotychczasowy zakres usług Ośrodka świadczonych na rzecz geodetów rozszerzony został o następujące czynności:

- przygotowywanie kolorowych kopii zawierających pełną treść mapy zasadniczej łącznie z uzbrojeniem terenu;
- aktualizację mapy numerycznej w oparciu o dokumentację techniczną przygotowaną w dowolnie zaawansowanej technice numerycznej po czyniąc od tradycyjnej, dotychczasowej formy operatu technicznego nie zawierającego żadnych elementów opracowania numerycznego, a kończąc napelnym opracowaniu numerycznym wyników pomiarów;
- druk map dla celów projektowych, opiniodawczych (dotyczących po miarów powykonawczych), podziałów geodezyjnych oraz dla celów planistyczno-urbanistycznych, w wersjach: czarno-białej oraz kolorowej, na papierze lub folii transparentowej w dowolnej, wskazanej przez Zamawiającego skali.

II. WNIOSKI Z WŁĄCZENIA DO EKSPLOATACJI MAPY NUMERYCZNEJ:

W chwili obecnej prezentowane przedsięwzięcie jest prowadzone od około sześciu miesięcy. Doświadczenia zdobywane w tym okresie pozwalają na sformułowanie pierwszych, poniżej wyszczególnionych wniosków:

1. kartograficzne materiały wyjściowe udostępniane geodetom do prac terenowych są w przypadku mapy numerycznej lepsze jakościowo od identycznych materiałów generowanych z mapy klasycznej.

W zależności od asortymentu prac materiały te mogą:

- być generowane w postaci kolorowych kopii,
- posiadać dowolnie wyselekcjonowaną treść - do pełnej treści mapy zasadniczej łącznie (co dotąd nie miało miejsca),
- być generowane w dowolnej skali.

Czas oczekiwania na kolorowe kopie mapy numerycznej w przeważającej ilości przypadków sięga od kilkunastu do kilkudziesięciu minut.

Podane czasy oczekiwania na materiały nie są przedmiotem krytyki ze strony środowiska geodezyjnego.

2. skróceniu w czasie - w porównaniu do tradycyjnej techniki - podlega procedura aktualizacji map prowadząca się obecnie do jednokrotnego wprowadzania danych, zamiast za dotychczasowe uzupełnienia nie kilku różnych arkuszy mapy (pierworysów i matryc),
3. w przypadku mapy numerycznej wyraźnemu polepszeniu podlega jakość wynikowych materiałów kartograficznych. Kolorowe wydruki map są jakościowo lepsze od dokumentów wynikowych tradycyjnych technologii. Wydruki z mapy numerycznej są przygotowywane szybciej od kopii

opracowywanych techniką tradycyjną przy czym mogą one być drukowane w dowolnej ilości egzemplarzy - w relatywnie krótkim czasie.

4. koszty wykonywania całego pakietu usług ODGiK - poczynając od przygotowania kopii mapy dla sporządzenia notatnika zmian poprzez aktualizację mapy numerycznej na wydruku kolorowej kopii mapy na folii transparentowej kończąc - w zdecydowanej większości przypadków mieszczą się w przedziale od 20 do 25% kosztów wykonania całości prac geodezyjnych. Biorąc pod uwagę zakres prac wykonywanych przez ODGiK oraz obowiązujące w przeszłości proporcje kwot pomiędzy pracami terenowymi i kameralnymi wymienione liczby z całą pewnością nie są wygórowane.
5. wprowadzenie mapy numerycznej do eksploatacji na ograniczonym, niewielkim obszarze miasta pozwala na stopniowe oswajanie się środowiska geodezyjnego z nowymi technologiami prac a pozostałym użytkownikom map z produktami tych nowych technologii.

Ważnym aspektem wprowadzenia mapy numerycznej do eksploatacji jest także zahamowanie procesu degradacji jakościowej mapy zasadniczej. Proces degradacji zostaje zahamowany dzięki:

- pełnej kontroli źródłowych danych pomiarowych przeprowadzanej przez pracowników ODGiK,
- dopasowywaniu „starej” treści mapy do wyników nowych pomiarów,
- zmianie nośnika mapy z fizycznego (brystol, folia) na komputerowy,

III. PLANY I ZAMIERZENIA:

Wśród planowanych do realizacji w najbliższym czasie zamierzeń Wydziału Geodezji i Gospodarki Gruntami Urzędu Wojewódzkiego w Gdańsku w odniesieniu do mapy numerycznej warto wymienić:

1. udostępnianie - w ograniczonym na razie zakresie - wykonawcom prac geodezyjnych mapy numerycznej na nośniku magnetycznym (dyskiet ce).
2. udostępnianie zainteresowanym projektantom, inwestorom oraz innym użytkownikom, mapy w postaci numerycznej.
3. włączenie do dotychczasowego programu udostępnienia mapy numerycznej Zespołu Uzgadniania Dokumentacji.
4. odnowienie kontaktów z Instytucjami Branżowymi w sprawie niezbędnej współpracy oraz współuczestnictwa w finansowaniu budowy kolejnych arkuszy mapy numerycznej.
5. rozwijanie kontaktów z Urzędem Miasta w Gdańsku, z którym ostatnio uzgodniono, że numeryczna mapa zasadnicza będzie mapą bazową dla gdańskiego Systemu Informacji Przestrzennej.
6. rozwijanie stosownych aplikacji do sprawniejszej obsługi mapy numerycznej,
7. stopniowe rozszerzanie zasięgu mapy numerycznej.

IV. UWAGI KOŃCOWE

Z docierających do nas opinii wynika, że z nowego sposobu funkcjonowania Ośrodka szczególnie zadowoleni są geodeci pracujący indywidualnie, których w opisywanym wyżej wydaniu „uwolniono” z kłopotliwego - szczególnie organizacyjnie - problemu uzupełniania i reprodukcji map oraz z ich aktualizacją. Kończąc niniejszy, z konieczności krótki artykuł ośmielamy się - po kilku miesiącach funkcjonowania programu - stwierdzić, że osiągamy postawione cele sprowadzające się do:

- usprawnienia obsługi klientów Ośrodków ODGiK,

- podniesienia jakości oferowanych map,
- utrzymania - w miarę możliwości - niewysokich kosztów usług Ośrodka DGiK,
- stopniowego przygotowywania środowiska geodezyjnego oraz użycie kowników map do nowych technologii.

Optymistyczny wydźwięk przedstawionych powyżej wniosków pozwala nam na zalecenie wdrożenia podobnego typu programów w innych Ośrodkach w kraju.

Tadeusz Jankiewicz

Bogdan Szczechowski - WGiGG UW Gdańsk

System informacji przestrzennej w procesie podejmowanych decyzji

Każda rocznica, skłania do refleksji. Jest to zazwyczaj czas gdy zatrzymujemy się w naszym nieustannym biegu i spoglądamy wstecz. Mierzymy nasze dokonania, porównujemy je ze zdefiniowanymi przed laty celami i często dopiero wtedy zdajemy sobie sprawę z przebytej drogi. Porównujemy z teraźniejszością nasze sprzed lat wyobrażenia o tym jakim zadaniom mieliśmy sprostać. Takich porównań będzie zapewne bardzo wiele, z i nie mającą rolę jest formułowanie ocen. Chciałbym natomiast włączyć się do dyskusji nad wizją przyszłości.

Już od dawna nikogo nie trzeba przekonywać o konieczności przeniesienia zasobu mapowego do postaci numerycznej. Korzyści są ewidentne. Łatwość aktualizowania map, szybkość przygotowania nowej mapy, niższe koszty obsługi zasobu - to tylko początek długiej listy zalet. Powiązanie baz opisowych z elementami graficznymi na mapach numerycznych pozwala na przejście do kolejnego etapu, do tworzenia Systemów Informacji o Terenie (SIT). Podstawowymi składnikami takich systemów są *obiekty* oraz środowisko do analizowania relacji zachodzących pomiędzy nimi. *Obiektem* nazywamy parę: element graficzny oraz powiązane z nim dane opisowe. Możliwości analityczne SITu zależą od środowiska programowego, w którym konkretny system jest realizowany. Oprogramowanie GIS daje możliwości formułowania praktycznie dowolnych zapytań, a nie tylko tych uprzednio przewidzianych i zaprogramowanych.

Cytuję za prof. Jerzym Całdzickim („Systemy Katastralne” - PPWK 1995) definicję SITu wypracowaną przez Komisję 3-ą Międzynarodowej Federacji Geodetów:

„System informacji terenowej jest środkiem do podejmowania decyzji o charakterze prawnym, administracyjnym i gospodarczym oraz po mocą w planowaniu i rozwoju. Składa się on z bazy danych o terenie, utworzonej dla określonego obszaru oraz metod i technik systemu tymczasowego zbierania, aktualizowania i udostępniania danych. Podstawą systemu informacji terenowej jest jednolity sposób identyfikacji przestrzennej danych w systemie służącym również do łączenia danych systemu z danymi innych systemów.”

Jak widać mamy do czynienia z pewną dwoistością zadań SITu. Z jednej strony immanentną jego częścią musi być obsługa danych (gromadzenie, aktualizacja, archiwizacja). Natomiast z drugiej strony spełnione być muszą jego funkcje analityczne wspomagające podejmowanie decyzji o charakterze prawnym, administracyjnym i gospodarczym. I to właśnie możliwości informatyczne decydują o jego przydatności w zarządzaniu.

Z oczywistych względów środowisko geodezyjne jest wyczułone w znacznie większym stopniu na zagadnienia związane z gromadzeniem i aktualizacją danych. O wartości wykonanej pracy świadczy dokładność i aktualność zgromadzonego zasobu danych. Zawartość baz jest zasadniczo zdeterminowana ustawowo.

Z samego faktu posiadania pełnej i aktualnej bazy SIT jeszcze nie wynika, poza oczywiście spełnieniem ustawowego obowiązku. Geodezja pełni rolę usługową. Dopiero możliwość prowadzenia na tych danych analiz lub korzystanie z nich w procesie projektowania powoduje, że mają one wymierną wartość.

Są to oczywiście z którymi łatwo się nam zgodzić na tym szczeblu ogólności.

Podstawą rozwoju organizmów gospodarczych jest sprawne zarządzanie. Wprowadzenie komputerów otworzyło drogę powstania Systemów Informacyjnych Zarządzania. Te spośród nich, które mają odniesienie do obiektów przestrzennych (czyli obiektów dla których można określić ich położenie, własności geometryczne, relacje z innymi obiektami) nazywamy Systemami Informacji Przestrzennej (SIP). Wspomaganie podejmowanych decyzji na różnych szczeblach zarządzania jest zasadniczym zadaniem SIP.

Dane jakie gromadzone są w systemie, muszą być adekwatne do rodzaju prowadzonych analiz. Muszą one mieć tylko taką dokładność jaka jest potrzebna do tych analiz. Dlatego każdorazowo należy się zastanowić czy może wystarczające będą dane o mniejszej dokładności lub dane uogólnione.

Systemy Informacji o Terenie są (powinny być) integralną częścią Systemów Informacji Przestrzennej. W stosunku do części danych, gromadzonych w SIT, klasa dokładności z jaką muszą być one pozyskiwane i przechowywane jest określona ustawowo. Natomiast w Systemach Informacji Przestrzennej dopuszcza się możliwość wykorzystania danych o niskiej dokładności. Dla pewnych analiz, dane odnoszące się do przestrzeni, są zgeneralizowane i pod względem dokładności odpowiadają mapom średnio i małoskalowym.

Kolejną istotną cechą SIP powinna być możliwość szybkiego prowadzenia określonych analiz. Dane do takich analiz muszą być aktualne, wiarygodne i łatwo dostępne. Dokładność odgrywa tu zazwyczaj mniejszą rolę. Dla przykładu, jeżeli z określonego obszaru musimy szybko ewakuować ludzi, to dla wyliczenia ilości potrzebnych środków transportu nie będziemy odwoływać się do Systemu Ewidencji Ludności by policzyć ludzi, lecz posłużymy się informacją o gęstości zaludnienia na danym obszarze.

Andrzej Nowicki

Intergraph Europe Polska

Nowy sprzęt geodezyjny firmy LEICA

Streszczenie: Referat omawia nowy sprzęt geodezyjny firmy LEICA

Przedstawione będą przyrządy:

GPS-System 300 umożliwiający wykonanie pomiarów metodami statycznymi i kinematycznymi z uwzględnieniem pomiarów wykonywanych w czasie rzeczywistym,

TPS-System 1000

DIOR 30025 dalmierze elektrooptyczne pozwalające na wykonywanie pomiaru odległości bez użycia reflektora

NA 2002, 3003 niwelatory cyfrowe

Więcej uwagi w referacie poświęcono najnowszemu instrumentom TC 800 i TC 1100/1700/1800.

Wszystkie omawiane w referacie przyrządy w sposób zasadniczy przyczyniają się do zwiększenia automatyzacji i komputeryzacji prac w geodezji, a tym samym do podniesienia wydajności i dokładności ich wykonania.

Alojzy Dzierżęga

LEICA AG, Heerbrugg

Oprogramowanie „Nobel” jako pomost w wymianie informacji pomiędzy ODGiK a wykonawcą geodezyjnym

1. Wstęp

Dzisiaj nie ma już chyba przedstawiciela branży geodezyjnej, który nie słyszałby o mapie numerycznej, o informacji cyfrowej. Wielu geodetów stosuje urządzenia o magnetycznym zapisie informacji. Wymienić tu można komputery klasy PC oraz urządzenia typu TotalStation, a także różnego typu rejestratory polowe. Jest również świadomość w środowisku o wkraczającym z impetem totalnym zastosowaniu informatyki w geodezji. Panuje przekonanie, że jest to tylko kwestia czasu, a problemy natury bardziej organizacyjnej niż technicznej, czy nawet finansowej.

W związku z powyższym należy zastanowić się nad miejscem poszczególnych struktur służby geodezyjnej w naszym kraju w nowej, z informatyzowanej rzeczywistości. Niniejsze opracowanie dotyczy rozwiązań na styku pomiędzy wykonawcą geodezyjnym, a Ośrodkiem Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej.

2. Cechy numerycznego systemu w ODGiK

W aspekcie współpracy ODGiK z wykonawcą, zaprojektowany system informatyczny powinien charakteryzować się następującymi cechami:

- Wszelkie dane do budowy i aktualizacji tego systemu muszą być dostarczane w formie cyfrowej w sposób usystematyzowany.
- Dostarczający powyższe dane, a więc przede wszystkim wykonawcy geodezyjni, nie mogą sami dokonywać zmian w bazach podstawowych systemu głównego
- Rolą ODGiK jest spajanie dostarczanych przez wykonawców baz cząstkowych z systemem głównym
- Bazy cząstkowe, zasilające system główny, winny być maksymalnie przygotowane (przetworzone) do integracji z bazami podstawowymi zasobu. Przygotowanie to powinno następować u źródła, czyli u wykonawców.
- Wymiana informacji między ODGiK, a wykonawcą powinna być maksymalnie zautomatyzowana
- Dane geodezyjne oraz funkcjonowanie systemu powinno być zgodne z obowiązującymi przepisami (ustawy, rozporządzenia, instrukcje itp.).

3. Pozycja wykonawcy

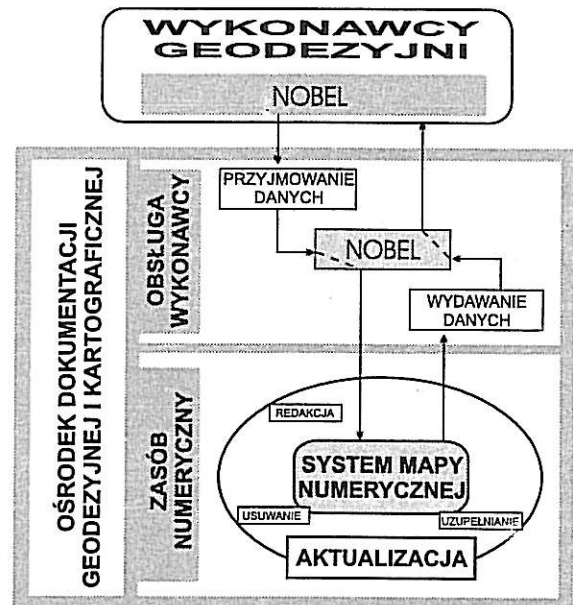
Aby wykonawca geodezyjny mógł być aktywnym ogniwem systemu informatycznego, działającego w ODGiK, należy wyposażać go w odpowiednie narzędzia informatyczne. Narzędzia, które będą łączyły go z mapą numeryczną, jednocześnie zapewniając jej bezpieczne funkcjonowanie. Wykonawca nie może odnosić wrażenia, że mapa numeryczna funkcjonuje tylko i wyłącznie w ośrodkach dokumentacji (lub dużych przedsiębiorstwach geodezyjnych), że tylko tam jest najwyższa technologia, która jest poza zasięgiem wykonawcy i w związku z powyższym brakuje jakby dla niego miejsca w tych nowoczesnych rozwiązaniach. Nie bardziej błędnego. To przede wszystkim decydenci geodezyjni są odpowiedzialni za niedopuszczenie do takiej sytuacji, a nie wykonawca. Jest to w końcu element polityki geodezyjnej. Należy wprząc wykonawstwo w proces aktualizowania zasobu geodezyjnego, gdyż nadal będzie ono głównym dostawcą danych do systemu map numerycznych i w zależności od tego, jakimi środkami będzie dysponowało, taka będzie jakość dostarczanych informacji. Jakość ta będzie bezpośrednio rzutowała na koszty prowadzenia geodezyjnego zasobu cyfrowego oraz na sprawność jego funkcjonowania.

4. Nobel jako narzędzie spinające wykonawcę i ODGiK

Konkretną propozycją Okręgowego Przedsiębiorstwa Geodezyjno - Kartograficznego „OPoGieKa” w Elblągu, rozwiązującą zde-

finiowane powyżej problemy, jest oprogramowanie „NOBEL”, jako narzędzie informatyczne dla wykonawcy geodezyjnego. Oprogramowanie to spełnia wszystkie wymagania systemu, w którym prowadzony jest skomputeryzowany zasób w ODGiK. Jednocześnie użytkowany jest na standardowym sprzęcie komputerowym klasy PC.

„NOBEL” zapewnia nie tylko interaktywną obsługę geodety, ale również pełny, cyfrowy obieg informacji pomiędzy wykonawcą, a ośrodkiem dokumentacji (Rys 2.). Cykl ten przedstawia się następująco:

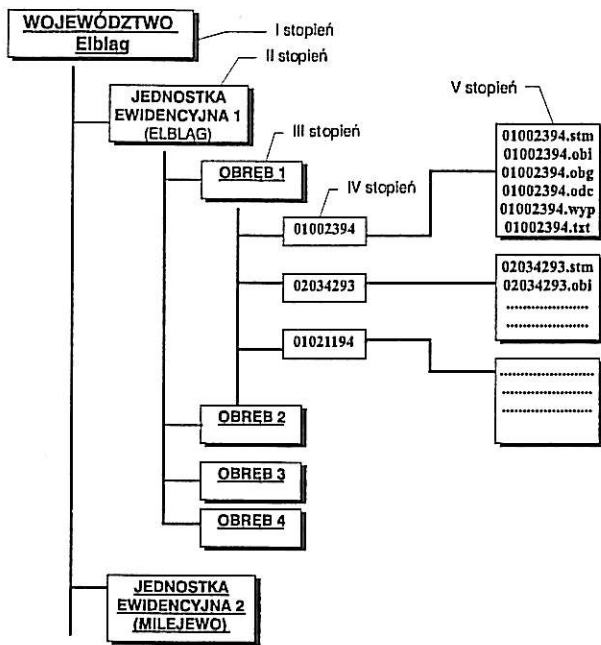
Rys. 1 Nobel jako narzędzie do wymiany danych między Wykonawcami a Ośrodkami Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej

Pobranie danych z ODGiK

Może odbywać się w sposób automatyczny. Wykorzystując „NOBELA” Managera można automatycznie wydać współrzędne punktów oraz bazę obiektów z obszaru zainteresowania. Dane te mogą być wydane od razu w odpowiedniej systematyce, która funkcjonuje w ośrodku dokumentacji. „NOBEL” Manager jest w tym zakresie w pełni konfigurowalny i można dostosować go do dowolnej struktury obowiązującej w ODGiK. Bardzo ważne jest to, że podczas lokalizacji roboty można posługiwać się terminami typowymi dla geodezji, a więc np. jednostka ewidencyjna, obręb, arkusz mapy, KERG itp. Wykonawca czy pracownik ośrodka, pracując z „NOBEL” Managerem, widzi tę strukturę geodezyjną, a nie nazwy katalogów i podkatalogów charakterystycznych dla DOS a. Jednocześnie, wykorzystując okna informacyjne, przekazywane są dane formalno-prawne roboty oraz wytyczne techniczne. Przykładową systematykę danych geodezyjnych przedstawia rys 1 zamieszczony na stronie 14.

Przyjmowanie danych przez wykonawcę.

Podczas importu danych z ODGiK do swego komputera, wykonawca otrzymuje je odpowiednio zlokalizowane na dysku z zachowaniem hierarchii obowiązującej w danym ośrodku. Oprócz baz współrzędnych, może otrzymać także bazę obiektów, a więc geometrię szczegółów sytuacyjnych wraz atrybutami opisowymi. Obiekty te mogą być zwizualizowane na monitorze komputera lub wydrukowane.

Rys. 2 Przykładowy schemat hierarchii informacji

Obróbka danych.

„NOBEL” jest oprogramowaniem pozwalającym na przejście całego procesu obróbki danych, a więc przejście danych z pomiarów (klasycznych, TotalStation), obliczenia, kodowania obiektów, analiza i kontrola danych. W wyniku tych czynności otrzymujemy elektroniczny operat roboty geodezyjnej. Najważniejszym etapem tego procesu jest kodowanie obiektów. Jest to kartowanie cyfrowe. Zamiast na materiałach zasobu, czyli plan-szach i foliach, wykonawca „kartuje” szczegóły na ekranie monitora oraz nadaje im atrybuty opisowe, wpisując informacje w odpowiednie pola. Ni: przeprowadza tylko redakcji, gdyż w większości przypadków dysponuje tylko fragmentem mapy z niepełną informacją i po wklejeniu tego kawałka w cały kontekst zasobu w ODGiK, potrzebna będzie korekta redakcji. Tak przygotowana robota jest produktem wysokoprzetworzonym. Jest to już mapa i jest ona obiektowa, a więc w uniwersalnej postaci. Odporna na zmiany w przepisach geodezyjnych i układach odniesienia. Przejście jej do zasobu głównego w odpowiednim systemie i odzwierciedlenie jej w odpowiedniej szacie redakcyjnej jest wynikiem aktualnie obowiązujących przepisów i standardów w tym zakresie. Dotyczy to także pozostałych cyfrowych danych w operacie.

Taka procedura jest uszanowaniem nie tylko instrukcji, ale także panujących zwyczajów: wykonawca sam kartuje swój pomiar, a nie ośrodek!

Gwarantuje to ośrodkowi wydolność w obsłudze i utrzymaniu coraz to większych zasobów mapy numerycznej oraz nie pozwoli mu zatracić podstawowego sensu swego istnienia - sprawnej i szybkiej obsługi klientów, w tym także wykonawców geodezyjnych. Nie może być tak, że wdrażane techniki cyfrowe wydłużają znacznie czas obsługi klientów. Przeczy to zdrowemu rozsądkowi i doprowadzić może do stwierdzeń, że geodeci nie mogą dać sobie rady z mapą numeryczną, a aspirując do budowania i prowadzenia Systemów Informacji o Terenie.

Przekazanie danych do ODGiK

Po zakończeniu i skontrolowaniu roboty przez wykonawcę, przygotowanie dyskietki dla ODGiK odbywa się automatycznie przy pomocy „NOBLA” Managera. Zbiory eksportowane są w przyjętej strukturze i zgodnie z ustalonym nazewnictwem. Oprócz współrzędnych i obiektów przekazywane są obliczenia, raporty

z przeprowadzonych przez wykonawcę kontroli, a także tekstowe pliki ze sprawozdaniem technicznym.

Przyjmowanie roboty przez ODGiK

Przy pomocy „NOBLA” Managera zautomatyzowany został proces przyjmowania roboty przez ODGiK od wykonawcy. Dzieje się to po włożeniu do komputera dyskietki od wykonawcy i przyciśnięciu przysłówkowego guzika. Wykorzystując pozostałe moduły „NOBLA”, robotę można błyskawicznie skontrolować i ocenić jej wewnętrzną zgodność z przyjętymi w ODGiK standardami. Do tej pory taka szybka i kompleksowa kontrola opracowań geodezyjnych nie była możliwa. W przypadku pozytywnych wyników kontroli uruchamiane są mechanizmy aktualizacji zasobu.

5. „NOBEL” jako narzędzie do działania wykonawcy na przedpolu systemów map numerycznych

W momencie przyjęcia roboty przez ODGiK rola wykonawcy kończy się. W chwili obecnej, poza tym, że jest on głównym dostawcą informacji, bierze również bezpośrednio udział w przetwarzaniu baz podstawowych zasobu. Chodzi tu przede wszystkim o wnoszenie przez wykonawców pomiarów uzupełniających na istniejące w zasobie materiały graficzne (sekcje mapy zasadniczej, opracowania jednostkowe, czy też arkusze mapy ewidencyjnej). W nowych warunkach sytuacja taka jest nie do pomyślenia. Aktualizacją geodezyjnych zasobów numerycznych i ich utrzymaniem zajmują się wyspecjalizowane zespoły geodezyjno-informatyczne, znajdujące się w Ośrodkach Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej lub współpracujące z nimi. „NOBEL” umożliwia jednak wykonawcy aktywny udział w procesie tworzenia i aktualizacji map numerycznych. Zapewnia jednocześnie bezpieczeństwo systemu głównego, gdyż wprowadzaniem zmian w bazach podstawowych zajmują się wyłącznie profesjonalści, mający do dyspozycji sprawdzony materiał w postaci danych z „NOBLA”.

6. „NOBEL” a bazy cząstkowe zasilające mapy numeryczne

Wprowadzenie nowoczesnych technik i technologii do branży geodezyjnej nie powinno być odcięciem wykonawców od tych trendów. Gdyby tak się stało byłaby to katastrofa! Należy stworzyć im takie warunki, by mogli dalej, tylko, że w sposób bardziej efektywny, dostarczać dane do map cyfrowych i jednocześnie bierny dostęp do baz (bez możliwości wprowadzania zmian) powinien być dla nich na tyle pełny, by pozwalał im swobodnie uzyskiwać niezbędne materiały do wykonania roboty oraz do przygotowania opracowań dla zamawiającego również w formie cyfrowej. Bezkonfliktowa współpraca ośrodków dokumentacji z wykonawcami w dniu dzisiejszym ma podstawowe znaczenie dla rozwoju i utrzymania systemów map numerycznych. Ze względu na olbrzymie koszty pozyskiwania danych oraz problemy organizacyjne, ośrodki dokumentacji (czytaj: państwowa służba geodezyjna - właściciel zasobu) powinny być zainteresowane tym, by wykonawca dostarczał im materiały w jak największym stopniu przetworzone, czyli przygotowane do obowiązujących standardów. Ośrodki nie będą w stanie własnymi siłami aktualizować map numerycznych na podstawie nawet materiałów cyfrowych, ale nie przygotowanych na tyle, by ich czynności sprowadzały się tylko do kontroli wewnętrznej kompletnych baz cząstkowych, następnie do wklejenia do systemów głównych i drobnych zabiegów redakcyjnych. „NOBEL” pozwala na stosowanie rozwiązań tradycyjnych - każdy wykonawca buduje bazę danych, tylko że w formie numerycznej.

7. Nobel a systemy prowadzenia map numerycznych

„NOBEL” nie jest systemem, w którym prowadzona jest mapa numeryczna. Jest on oprogramowaniem zasilającym te systemy, współpracującym z nimi i będącym narzędziem wykonawcy do „porozumiewania się” z mapą numeryczną i ośrodkiem ją prowadzącym. W związku z powyższym „NOBEL” wyposażony zo-

stał w łączniki pozwalające na komunikację z tymi systemami. Utworzone zostały programy pomocnicze potrafiące przekazywać do systemów głównych dane graficzne i opisową część obiektów. Na dzień dzisiejszy zapewniona jest taka komunikacja z większością funkcjonujących na rynku systemów map numerycznych m.in. n. MicroStation, GeolInfo, EwMapa, CadCore. „NOBEL” jest w stanie wydawać elementy graficzne poprzez DXF, a ostatnio zdolny jest do wydawania obiektów w standardzie SWING, który wprowadzony został przez Głównego Geodetę Kraju jako oficjalny format wymiany danych geodezyjnych. „NOBEL” przystosowany został do wymiany informacji z systemem MSEC doktora Lassoty do opisowej części ewidencji gruntów. Opcja ta umożliwia automatyczne rozliczenie powierzchni i generowanie wykazu zmian gruntowych.

8. Podsumowanie

Omawiane w referacie problemy są natury nie tylko technicznej, ale i organizacyjnej, wymagającej od decydentów jasnego określenia miejsca wykonawcy geodezyjnego w procesie budowy i aktualizacji map numerycznych. Narzędziem bez wątpienia odpowiadającym na te zagadnienia jest oprogramowanie „NOBEL” v. 2.

Znajduje się ono wśród oprogramowań zalecanych przez Głównego Geodetę Kraju w „Dokumentach Programowych Krajowego Systemu Informacji o Terenie” - zeszyt nr 3.

Wprowadzony jest do stosowania w województwie elbląskim i częstochowskim. Sprzedany jest w ponad 300 egzemplarzach. Nauczany m.in. w ART Olsztyn, AGH Kraków, AR Kraków i innych uczelniach wyższych oraz technikach geodezyjnych.

*Florian Romanowski
Stawomir Świdorski
„OPeGieKa” Elbląg*

POLISA UBEZPIECZENIOWA DLA GEODETÓW

W dniu 5 lutego 1996 roku Zarządzeniem Prezesa Towarzystwo Ubezpieczeń i Reasekuracji „WARTA” S.A. odpowiadając za zapotrzebowanie rynku wprowadziło: OGÓLNE WARUNKI UBEZPIECZENIA ODPOWIEDZIALNOŚCI CYWILNEJ W ZWIĄZKU Z WYKONYWANIEM ZAWODU a ich uzupełnieniem są: Szczególne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej geodetów. Konsultantami tego produktu było między innymi: Stowarzyszenie Geodetów Polskich.

Oto krótka charakterystyka warunków, które mają zastosowanie do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej osób w zakresie wykonywania danego zawodu, czynności zawodowych lub posiadanych uprawnień zawodowych zawieranych przez te osoby lub na ich rzecz przez osoby fizyczne, prawne i jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej:

1. Przedmiotem udzielonej ochrony ubezpieczeniowej przez TUiR „WARTA” jest odpowiedzialność cywilna Ubezpieczającego w związku z nie wykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania umownego podjętego w zakresie posiadanych uprawnień zawodowych lub wykonywanych czynności zawodowych określonych w umowie ubezpieczenia.
2. Odpowiedzialność TUiR „WARTA” za szkodę, musi być następstwem zdarzenia objętego ubezpieczeniem powstałego w okresie ubezpieczenia określonym w umowie ubezpieczenia (kontrakt)
3. Dopuszcza się możliwość objęcia ubezpieczeniem także odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej w związku z wykonywanymi czynnościami zawodowymi (delikt).

4. TUiR „WARTA” zobowiązuje się, w granicach sumy gwarancyjnej do:

- a) zapłacenia odszkodowania, w granicach odpowiedzialności cywilnej tzw. kontraktowej Ubezpieczającego w związku z wykonywaniem zawodu określonego w umowie ubezpieczenia,
- b) zwrotu poniesionych przez Ubezpieczającego kosztów wynikłych z zastosowania środków w celu zapobieżenia zwiększeniu się szkody,
- c) poniesienia kosztów wynagrodzenia rzeczoznawców powołanych przez TUiR „WARTA” albo za jego zgodą w celu ustalenia okoliczności i rozmiaru szkody,
- d) poniesienia kosztów zastępstwa procesowego w sporze wniesionym przez poszkodowanego, o którym TUiR „WARTA” powinno być powiadomione lub prowadzonym na polecenie TUiR „WARTA” albo za jego zgodą.

Szczególne warunki ubezpieczenia geodetów (Załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 8/96 Prezesa Zarządu TUiR WARTA S.A. z dnia 5 lutego 1996 roku.) definiują pojęcie: „geodeta” jako osobę, która posiada uprawnienia zawodowe w dziedzinie geodezji i kartografii określone w art. 43 pkt 1-7 ustawy z dnia 17 maja 1930 roku - Prawo geodezyjne i kartograficzne. Ponadto rozszerza się odpowiedzialność cywilną geodety o szkody wyrządzone osobom trzecim z tytułu czynu niedozwolonego, o ile szkody te pozostają w związku z wykonywaniem czynności geodezyjnych wykonywanych w oparciu o posiadane uprawnienia zawodowe. Górną granicę odpowiedzialności TUiR „WARTA” za szkody na rzecz osób trzecich stanowi 10% sumy ubezpieczenia określonej w umowie.

Wysokość składki za roczny okres ubezpieczenia zależy od wysokości sumy gwarancyjnej, zgodnie z Tabelą Składek, stanowiącą załącznik do Szczególnych Warunków (składka podstawowa to 100 zł od 10000 zł sumy gwarancyjnej i zmniejsza się wraz z jej wzrostem).

W ramach promocji nowego produktu TUiR Warta proponuje

1. W przypadku zawierania ubezpieczenia przez jednostkę organizacyjną bez osobowości prawnej zatrudniającą co najmniej 3 geodetów stawkę się obniża o 25% w stosunku do każdego geodety.
2. Dopuszcza się możliwość zawarcia ubezpieczenia zbiorowego na rzecz grupy geodetów (min. 10 osób) przez inną osobę (np. stowarzyszenie, izba itp). Przysługuje wówczas za zgodą TUiR Warta bonifikata do 30% składki podstawowej dla każdego geodety.

INFO:

Zarząd Oddziału SGP w Gdańsku
80-850 Gdańsk ul. Rajska 6 - NOT p. 306
tel. (0-58) 31-28-61 w.306

Skład władz Zarządu Oddziału SGP w Gdańsku

Zarząd Oddziału:

- Prezydium Zarządu Oddziału
Krzysztof Matysik - przewodniczący (APEKS - Gdańsk)
tel. (0-58) 43-13-10
Ryszard Rus - I wiceprzewodniczący (ArGeo-Gdynia)
tel. (0-58) 21-13-23
Andrzej Rubczewski - II wiceprzewodniczący (Geodezyjna Spółdzielnia Pracy - Elbląg) tel. (0-55) 33-68-40
Jerzy Stawowski - III wiceprzewodniczący i skarbnik (emeryt) tel. (0-58) tel. 41-37-34

Dorota Studzińska - sekretarz (WODGK filia Gdynia)

tel. (0-58) 20-72-71 w. 293

- członkowie Zarządu Oddziału:

Janusz Augustynowicz (WGGG UW - Elbląg)

Ryszard Cieślukowski (OPGK - Gdańsk)

Witold Dąbrowski (WBGiTR - Gdańsk o/Pruszcz Gd)

Florian Romanowski (OPeGieKa - Elbląg)

Ryszard Sławiński (WBGiTR - Elbląg)

- członkowie Zarządu Oddziału - przewodniczący kół:

Piotr Czembor - Środowiskowe w Gdyni (ArGeo - Gdynia)

Walenty Kapusta - WBGiTR Gdańsk

Artur Orzel - Środowiskowe w Gdańsku (OPGK - Gdańsk)

Zbigniew Sobolewski - OPeGieKa - Elbląg

Wiesław Wiśniewski - WGGG UW - Elbląg

Marek Przerwa - WBGiTR - Elbląg

Tomasz Brejnak - Geodezyjna Spółdzielnia Pracy - Elbląg

Andrzej Łaski (OPeGieKa - Elbląg)

Aleksander Kalisz (Geoprojekt - Gdańsk)

Wiesław Wiśniewski (WGGG UW - Elbląg)

Walerian Straszewski (WBGiTR - Elbląg)

Przedstawiciele SGP Oddział Gdańsk do RW NOT

Jerzy Stawowski - NOT - Gdańsk

Janusz Augustynowicz - NOT - Elbląg

KOŁA TERENOWE:

1. WBGiTR -Gdańsk ul. 3-go Maja 9 tel. (0-58) 32-18-38

Przewodniczący Koła - Walenty Kapusta

2. Środowiskowe w Gdyni UM Gdynia al. Piłsudskiego 52-54

tel. (0-58) 20-72-71 w. 293

Przewodniczący Koła - Piotr Czembor

3. Środowiskowe w Gdańsku OPGK Gdańsk ul. Pnińskiego 3

tel. (0-58) 41-20-76

Przewodniczący Koła - Artur Orzel

4. WGGG Urząd Wojewódzki Elbląg ul. Wojska Polskiego 1

tel. (0-55) 32-74-35

Przewodniczący Koła -Wiesław Wiśniewski

5. OPeGieKa spółka z o.o. Elbląg ul. Tysiąclecia 11

tel. (0-55) 32-63-85

Przewodniczący Koła - Zbigniew Sobolewski

6. WBGiTR -Elbląg ul. Skrzydlata 15 tel. (0-58) 33-47-00

Przewodniczący Koła - Marek Przerwa

7. Geodezyjna Spółdzielnia Pracy Elbląg ul. Skrzydlata 13

tel. (0-55) 33-68-40

Przewodniczący Koła - Tomasz Brejnak

Komisja Rewizyjna:

Helena Przewoska-Indyk - Przewodnicząca

(WGGG UW - Gdańsk)

- członkowie

Grzegorz Misiołek (WGGG UW - Gdańsk)

Andrzej Maj (OPeGieKa - Elbląg)

Jan Jarmoc (GEOJAR - Gdańsk)

Kazimierz Rolka (WGGG UW - Elbląg)

- z-cy członków

Jerzy Dąbek (OPeGieKa - Elbląg)

Jan Grabowski (WBGiTR - Gdańsk)

Sąd Koleżeński

Józef Gieroń (rencista) - Przewodniczący

- członkowie

Krzysztof Rylik (WBGiTR - Gdańsk o/Puck)

Urząd Wojewódzki w Gdańsku

80-819 GDAŃSK ul. Okopowa 21/27

Wydział Geodezji i Gospodarki Gruntami

Dyrektor - Tadeusz Jankiewicz

Z-ca dyr. - Maciej Sosiński

tel. (0-58) 377-508

fax (0-58) 377-657

Wojewódzki Ośrodek Dokumentacji Geodezyjno-Kartograficznej:

-80-819 Gdańsk ul.Okopowa 21/27 tel. 377-733 - M.Wojtkowska

Filie:

- 80-802 Gdańsk ul. 3 Maja 9 tel. 321-261 w.290 - J.Wenta / 81-704 Sopot ul. Kościuszki 25 tel. 512-021 w.295 - A.Mazurek / 81-382 Gdynia

ul. Piłsudskiego 52/54 tel. 207-271 w.293 - W. Indyk / 84-230 Rumia ul. Sobieskiego 7 tel. 710-502 w. 67 - R. Chmiel / 84-200 Wejherowo

ul. 3 Maja 4 tel. 722-817 - M. Łagocka / 84-100 Puck ul. 1 Maja 13 tel. 732-071 w.219 - K. Rylik / 83-300 Kartuzy ul. Hallera 1 tel. 812-825

- B. Jarząbek / 83-400 Kościerzyna ul. 3 Maja 9 tel. 862-219 - J. Łukasik / 83-200 Starogard ul. Gdańska 6 tel. (0-69) 22-512 - D. Zalewska

/ 83-100 Tczew pl. Piłsudskiego 1 tel. (0-69) 313-719 - E. Rutkowska / 83-000 Pruszcz ul. Łukaszewicza 3 tel. 823-782 - K. Leo

Urząd Wojewódzki w Elblągu

82-300 ELBLĄG ul. Wojska Polskiego 1

Wydział Geodezji i Gospodarki Gruntami

Dyrektor - Janusz Augustynowicz

Z-ca dyr. - Wiesław Wiśniewski

tel. (0-55) 326-850

fax (0-55) 327-435

Wojewódzki Ośrodek Dokumentacji Geodezyjno Kartograficznej

-82-300 Elbląg ul. Tysiąclecia 11 tel. 32-74-35, 32-68-50 - Kierownik - inż Wiktor Mazurkiewicz

Filie:

- m.Elbląg ul.Tysiąclecia 11 tel 326-850 - E. Jezierska / g.Elbląg ul.Tysiąclecia 11 tel. 326-850 - A Granadzka / 14-400 Pasłęk ul.Wojska

Polskiego 14 tel. (48) 21-10 - K.Gluszyk / 14-500 Braniewo ul.Kościuszki 111 tel. (43) 32-53 - Z. Kuczkowski / 82-100 Nowy Dwór

ul.Sikorskiego 23 tel. (47) 46-98 - E.Seniuk / 82-500 Kwidzyn ul.Warszawska 19 tel. (79) 29-63 - B.Jankowska / 82-200 Malbork

pl.Słowiański 5 tel. (72) 35-88 w.212 - M. Osipiak / 82-400 Sztum ul.Mickiewicza 39B tel. (73) 20-01 w. 67 - D.Ossowska

